

VLAJKOVÁ LOĎ V NOUZI

1.

„Hí, Sherlocku!“ zavolal osamocený muž. Stál ponořený až po boky v bublajícím bahně a vroucí voda gejzíru mu polévala nahé tělo.

Nad povrch bažiny se vynořily dvě polokoule, třpytící se jako fialové sklo. Pak se ukázala žabí hlava velká jako dýně. Z široké tlamy se ozvalo blažené kýchnutí. Okrill nespouštěl fialové oči ze svého pána, ale

nijak k němu nepospíchal. Všema osmi nohama se ráchal v řídkém bahně v místech, kde se tvořilo nejvíc bublin. Pak si pára prorazila cestu a její tlak vymrštil zvíře do výšky. Proud vody tam okrilla chvíli držel, dokud gejzír neztratil sílu a nesnesl ho zpátky na hladinu. Několika bleskurychlými skoky se Sherlock ocitl na břehu a posadil se.

Najednou to zapraskalo v džungli, která jako zelená stěna obklopovala

bažinu. Listí se rozhrnulo před štíhlou postavou ve skafandru.

„Dejte si pozor, Hawku!“ ozvalo se z malého amplionu vestavěného v přílbě. „Bahenní had!“

Zároveň vytáhl příchozí impulzní zbraň a namířil ji na potvoru, která se kroutila po hladině bažiny.

První muž se otočil a zamával rukou.

„Zastrčte tu hračku, prosím. Nestřílejte!“

Klidně se zadíval na hada. Měřil asi dvacet metrů a měl jistě aspoň čtyřicet centimetrů v průměru. Těsně za trojhrannou hlavou se pohybovaly dvě krátké nohy s plovacími blánami.

Nadporučík Omar Hawk rozpráhl paže. Hada se nebál, i když byl nahý a neozbrojený. Mohl se spolehnout na své tělo, uvyklé na extrémní gravitaci planety Oxtorne, více než čtyřnásobnou ve srovnání s gravitací planety Pigell, na níž se nacházeli.

Bahenní had otevřel tlamu a hrozivě zasyčel. Předvedl své čtyři jedovaté zuby, jejichž jed by okamžitě usmrtil každého člověka. A Hawk byl také jen člověk.

Když se potvora svinula ke skoku, Omar Hawk po ní sáhl a jediným hmatem jí zlomil vaz. Hladký trup se ještě mrskal, když ho Hawk odhodil daleko do bažiny.

Hawk dlouhými kroky vystoupil na břeh. Od pasu dolů na něm lpělo šedozelené bahno. Slezl do rozsedliny ve skalách, z níž stoupala oblaka páry. Byl to sopečný pramen. Když zase vylezl, bylo jeho tělo čisté a olejově se lesklo jako normálně.

Teprve potom vykročil druhému muži v ústřety. Přátelsky se na něj zasmál.

„Nazdar, Lune! Co vás sem přivedlo?“

Baar Lun se zdvořile usmál. Opatrně potřásl Oxtorňanovi rukou.

„Ten váš výkon na mě udělal dojem, Hawku. Mohl byste na nějaké zaostalé planetě vystupovat jako gladiátor.“

Modulana spojovalo s Oxtorňanem dávné přátelství. Byli si blízcí i proto, že se oba odlišovali od normálních Pozemšťanů. Oba měli také mimořádné schopnosti.

Okrill zavrčel a vzhlížel k létající opičce, která seděla nad ním na větvi a házela po něm velké červené plody. Ovoce bylo tvrdé jako kámen, ale Sherlockova lebka byla ještě mnohem tvrdší. Lesklé červené koule hlučně pukaly. Opička radostně zavřeštěla, vztyčila se a vystrčila zadek. Ze žlázy na spodku břicha jí vytrysklo tenké stříbrně bílé vlákno a omotalo se okrillovi kolem hlavy. Sherlock se otrásl a vlákno se potrhalo. Když se zbavil zbytků, vrazil do stromu, na němž opička seděla. Strom zapraskal a padl.

Opička roztáhla kožená křídla, odrazila se od padajícího stromu a proplachtila těsně kolem Okrillovy tlamy. Sherlock se po ní ani nepokusil chňapnout. Za chvíli se o jeho lebku rozbilo další ovoce. Hra pokračovala.

„Takhle to vaše zvíře neznám, Hawku,“ podivil se Baar Lun.

„Řekl bych, že si ti dva spolu hrají.“

Omar Hawk si oblékl kombinézu z lehké oxtornské tkaniny. Kdyby si přetáhl přílbu, posloužila by mu jako skafandr. Omar ale nechával zip rozepnutý až do pasu. Horko mu nevadilo.

„Vypadá to tak,“ přisvědčil na Lunova slova. „Tahle opice je ostatně jediné zvíře, s nímž je Sherlock ochotný si hrát samozřejmě kromě Guckyho. Ale náš myšob by asi nerad slyšel, že ho řadím ke zvířatům.“

Modulan se rozesmál.

Omar si připnul široký opasek a obul se.

„Tak!“ řekl. „Koupel mě zase jednou osvěžila. Teď se kousek projdeme džunglí. Půjдете se mnou, Lune?“

Baar Lun zaváhal.

„Máte prapodivné představy o koupeli, to musím říct. mě by nikdo nedostal do tohotole marastu.“

Otočil se a infračerveným hledím se podíval k místu, odkud prorážela mlhu krvavě rudá poziční světla CRESTU III.

„Dobře, půjdu s vámi, Hawku. Ale nerad bych ztratil spojení s lodí. Nepůjдете příliš daleko.“

„Dobře,“ přikývl Omar Hawk. „Já bych měl taky zůstat poblíž. Jsem totiž člen hlídky, která má střežit okolí časové stanice.“

„Ale!“ podivil se ironicky Lun. „A já myslel, že si tu užíváte volný čas!“

Omar se zasmál, ale nic na to neřekl. Jeho úkol byl skutečně trochu neobvyklý. Měl si počínat jako muž, který má práve volno, a nalákat případné nepřátelské vyzvědače, aby na něj zaútočili a tak se prozradili. Byl to tajný úkol a Hawk se s ním nechtěl svěřovat ani svému příteli.

„Tak pojďme!“ zamručel Lun netrpělivě. „Toho svého pejsánka vezmete s sebou?“

Omar Hawk přikývl a zahvízdal tak pronikavě, že se opička rychle schovala do listí. Hned nato vykoukla a napodobila Omarovo zahvízdání tak věrně, že ho to rozesmálo.

„Možná by se i naučila napodobovat řeč,“ poznamenal Baar Lun.

Omar pokrčil rameny.

„K čemu by to bylo?“

Poplácal okrilla, který mezitím přiběhl, a povel mu:

„Běž, Sherlocku!“

Okrill si razil cestu podrostem jako buldozer. Předními prackami rval hustou spleteninu lián a větví a uvolňoval cestu pro svého pána. Omar Hawk nechal Modulana jít napřed. Na téhle planetě potřeboval mít fyzicky normální člověk krytá záda, jestli měl přežít...

Dva muže uvítala v džungli modrozelená tma. Infračervené brýle jim pomáhaly orientovat se. Rostliny vyzařovaly dostatečné množství tepla, takže viděli zřetelně každou větev i křoví.

Po zemi se plazila nějaká houbovitá rostlina, která tu vysála z bažiny všechnu vlhkost. Přitom se po ní dalo pohodlně šlapat a neprohnula se ani pod váhou Omara Hawka. Jen Sherlock z ní občas vytrhl kousky svými drápy až vyprýštila kalná tekutina.

Okrill se nezadržitelně řítí kupředu. Budil dojem, že se nerozhlíží vpravo ani vlevo. To bylo ovšem klamné zdání.

Nad pěšinou prošlapanou divokou zvěří trčela ve výši dvou metrů hnědá strupatá větev silná jako mužský trup. Sherlock se nedal zmýlit. Jazykem zasadil větvi elektrickou ránu, načež se ukázalo, že to není

větev, ale masožravý ještěr. Padl k zemi, zkroutil se bolestí a pak v panice utekl.

Mnohem nepříjemnější byl hmyz, který se vzápětí na skupinku vrhl. Jeho sosáky sice nepronikly Lunovým skafandrem ani Hawkovou tvrdou kůží, ale hemžil se před očima, lezl do nosu a do úst, bzučel v uších. Když ho rozpláclí, zůstávaly po něm lepkavé skvrnky. Hmyz obtěžoval i okrilla.

Naštěstí se roj po několika minutách marného úsilí vzdal a zklamaně odtáhl dál hledat jinou oběť.

O půl hodiny později došli dva muži s okrillem na malou světlinu. Rostly tu tuhé stonky, na nichž se třeptily kapky jako perly. Prozrazovaly, že je tu bažina. Okrill varovně zavyl.

„Dobře, dobře, Sherlocku," zasmál se Omar. „My to taky víme. Ukaž nám nejkratší cestu na druhou stranu!"

Když zvíře hned nereagovalo, hvízdal na ně.

„Hí, Sherlocku!"

„Hí, Sherlocku!" ozvalo se z druhé strany bažiny jako věrná ozvěna.

Okrill radostně zaňafal. Jeho vypoulené oči zazářily.

Hawk kroutil hlavou nad rozverností opičky, která k nim přiletěla. Zakroužila nad Sherlockem a znovu zavolala: „Hí, Sherlocku!"

„Co jsem vám povídal!" řekl polohlasem Baar Lun. „To zvíře umí mluvit."

„Na Zemi jsou velcí ptáci, kteří také mluví," odpověděl Omar. „Setkal jsem se se čtyřmi dalšími druhy zvířat, kteří uměli napodobit lidskou řeč. Je to ale jenom papouškování. Tak už běž, Sherlocku!"

Okrill se nerad odpoutal od pohledu na opičku. Zasupěl a začal si razit cestu rostlinstvem. Opička ho chvíli sledovala, pak se vznesla k zamračené obloze a zmizela.

Sherlock náhle předvedl mohutný skok a chytil se kmene stromu. Varovně zasyčel na svého pána.

Omar Hawk na poslední chvíli zadržel Luna před pádem do zející jámy, která se náhle rozevřela u jejich nohou. Oba muži si připravili zbraně.

Sherlock seskočil na protější okraj jámy. Začal hrabat předníma prackama. Kameny s rachotem odletovaly a padaly do hloubky. Baar Lun rychle jeden zachytil.

Když se otočil k Omarovi, tvářil se zamyšleně. Kámen, který držel v ruce, byl zformován do krychle. Lun ho podal Omarovi. Ten ho vzal do ruky, a trhl sebou. Vyhodil kámen do výšky a zase ho chytil.

„Lehký jako peříčko. Řekl bych, že to není přírodní skála."

„Já bych řekl, že je to umělá hmota!"

Omar slyšitelně polkl.

„Třeba je to zbytek stavebního materiálu. Když stavěli

časovou stanici, museli materiál někde skladovat."

„Víte stejně dobře jako já, jak Tefrodi staví," odpověděl Lun.
„Takověhle kameny nikdy nepoužívali."

„Ale na Pigellu žádné další inteligentní bytosti nikdy nebyly!
A jestli, tak už dávno vymřely, a zbyly po nich jen tyhle ruiny.
Dobrá, aspoň si je prohlédneme."

Seskočil dolů a pomohl Lunovi. Okrill slezl za nimi. Rozsvítili kapesní lampy. Byli v polorozpadlé štolě, asi tři metry hluboko. Ušli štolou asi padesát metrů a ocitli se v prostoru s pravidelnými stěnami osm metrů dlouhými. Vnikalo sem světlo trhlinou ve stropě. Do trhliny se vedraly plazivé rostliny, z nichž kapala voda.

Ústily sem tři další štoly, ale byly zcela zavalené a neprůchodné. Omar a Lun se zklamáni vraceli. Tentokrát šel Hawk vpředu, proto jako první upozoroval červený svit na konci štoly. Zvolnil krok. To světlo mu bylo podezřelé.

Když došel až k jámě, s úlevou se rozesmál. Uslyšel bzukot hmyzu. Záhada byla rozluštěna: světélkující mušky!

Vylezl na povrch a pozoroval oblak drobného hmyzu, který červeně světélkoval.

„Co je to?" volal Lun zdola.

Omar mu to vysvětlil. Potom Modulana požádal, aby si stoupl okrillovi na hlavu, a dal Sherlockovi příslušný pokyn. Baar Lun se objevil u okraje jako zdvižen výtahem. Omar mu pomohl překonat poslední metr. Za ním vyskočil i Sherlock.

„Půjďme dál," navrhl Oxtorňan.

Udiveně se ohlédl, když ho Lun zatahal za paži.

„Co se děje?"

Lun byl celý bledý. Díval se na impulzní paprskomet, který držel v ruce. Její hlaveň byla obalena světélkujícím hmyzem. Celý hrozen jich visel na ústí hlavně.

„Oni sají energii!" vyhrkl Baar Lun zděšeně.

I Omar Hawk se polekal. Věděl, že Modulana má schopnost pocítit a analyzovat každý tok energie. Jestli říká, že hmyz saje energii ze zásobníku zbraně, je to nepochybně pravda.

„Můžete tomu nějak zabránit, Luně?“ zeptal se.

Modulan pokrčil rameny. Podržel zbraň v natažené paži a pozoroval roj světlušek. Musely jich být statisíce.

Najednou žhnutí ustalo. Došlo k tomu tak bleskově, že sebou Omar trhl. Naklonil se a snažil se světlušky rozeznat. Nebylo po nich stopy.

„Přeměnil jsem energii v atomy vodíku,“ vysvětlil Baar Lun. „Hmyz zřejmě zahynul a spadl na zem. Marně byste je hledal.“

Oxtorňan se narovnal. Chvilku mlčky stál.

„Víte, s kým jsme se to právě setkali? S pěkně zákeřným nepřítelem. Kdyby se dalo dohromady pořádné hejno světlušek a obklopilo CREST III..“

Oba muži se báli domyslet. Vrhli se znovu do džungle směrem k lodi. Doufali, že dorazí včas, aby varovali posádku před zdánlivě neškodným hmyzem...

Okrill také pochopil, že ti dva mají naspěch. Pracoval všema osmi nohama a drtil všechno, co mu přišlo do cesty: křoví, popínavé rostliny, mladé stromky i dravce, kteří na něj zaútočili.

Baar Lun ztěžka oddychoval za ním. Pět kroků zpátky běžel nadporučík Omar Hawk a ostražitě pozoroval vrcholky stromů. Občas zvedl zbraň s ochromujícími paprsky a sestřelil nějaké číhající zvíře.

Okrill dostal pokyn, aby šel nejkratší cestou ke CRESTU III. Tato cesta bohužel dosud nebyla prošlapaná, a muži brzy zjistili, jaké nepohodlí je s tím na Pigellu spojeno.

Podrost konečně prořídł. Půda tady byla potažená hustým šedobílým podhoubím, které vytlačilo ostatní rostliny. Kmeny lesních velikánů čnely do výše. Teprve ve značné výšce se rozvětvovaly a tvořily neproniknutelnou střechu listů.

Sherlock se náhle propadl. Až po boky zůstal vězet v šedobílém podhoubí. Úzkostně zavyl.

Baar Lun se okamžitě zastavil. Za ním se ozval lehký výkřik. Oxtorňan se potopil do zrádné půdy až po ramena. Baar Lun se

divil, že on sám ještě pevně stojí na obou nohou. Teprve pak si uvědomil rozdíl v tělesné váze. Sherlock i Omar vážili patnáctkrát víc než on se svými osmdesáti kilogramy.

Opatrně si lehl.

„Jak je to možné!" nadával Omar Hawk. „Několik minut jdem po stejné půdě a nic se nestane, a teď najednou..."

Baar Lun uvažoval.

„Takhle lapají do pasti masožravé rostliny," řekl nakonec. „Šedobílé podhoubí nás nejdřív neslo, a pak, když jsme byli dost daleko, povolilo. Myslím, že teď bude klidně čekat, až oběti zetlí, a pak se bude živit uvolněnými organickými látkami."

„Nevěděl jsem, že jste sadista, Lune," zavrčel Omar. „Oceňuji vaše biologické znalosti, ale měl byste je raději použít k tomu, abyste nás odtud vysvobodil."

Modulan se krátce zasmál, ale smích ho přešel, když si uvědomil, jak nepatrná je naděje na záchranu. On sám ani zdaleka nemá dost síly, aby vytáhl tunového Oxtorňana z bažiny, a nikdo jiný není široko daleko.

I když věděl, že to k ničemu nebude, zapnul vysílačku zabudovanou v helmě a zkusil zavolat CREST III. Loď však byla mimo dosah vysílačky.

„Taky vás nic nenapadá, co?" zašeptal Omar s pokřiveným úsměvem.

Lun mlčky zavrtěl hlavou.

Oxtorňan se zhluboka nadechl.

„Tak se snažte dostat se odtud aspoň vy, Lune. Až budete dost blízko k lodi, zavoláte pomoc. Nic jiného nám nezbývá."

Baar Lun se zadíval na přítele a viděl, že se propadá stále hlouběji.

„ne!" vyhrkl zlostně. „Než přijde pomoc, bude po vás, Hawku. Zůstanu tady. Přece musí být nějaká možnost, jak vás vytáhnout!"

Omar se stísněně zasmál.

„To si jen nalháváte. Už ať jste pryč!"

Baar Lun ještě váhal. Opravdu asi nic jiného nezbývalo.

„Tak dobrá!" zamumlal. „Půjdu..."

Zmlkl a zvedl paprskomet. Nad ním v příkrovu džungle se něco dělo.

Praskaly větve a snesla se sprška listů. ve chvílce byly vidět stříbrné bílé nitě, které se proplétaly mezi listům.

Okrill najednou vesele zakňučel.

„Nestřílejte!“ vykřikl Omar.

Baar Lun pomalu spustil ruku se zbraní. Nevěřil svým očím, když ve větvích objevil tři létající opičky. Vlákna, která vypouštěly, se snášela k ponořenému Oxtorňanovi. Omar vytáhl paže z bahna a rozpráhl je. Vlákna je rychle omotala a utáhla se. Přicházelo stále víc opiček, které omotávaly vlákna kolem Omarových paží, pak se rychle vznášely a upevňovaly druhý konec k silným větvím. Další vlákna opřádala Okrillový přední tlapy.

Omar Hawk opatrně napjal svaly. Vlákna držela. Centimetr za centimetrem se vytahoval z šedobílé hmoty, která povolovala s mlaskáním. Také Sherlock se osvobodil.

Opičky bláznivě vyváděly, když viděly, že se záchrana podařila. Létny kolem a jedna z nich triumfálně vyrazila:

„Hí, Sherlocku!“

Omar Hawk se na opičku zamyšleně podíval. Pak napráhl paži. Opička hned připlachtila, zachytila se látky rukávu a zapískala.

Její družky ještě jednou obkroužily skupinu, pak zmizely stejně rychle a nenápadně, jako se objevily

Dva muži se psem pochodovali dál. Opička s nimi zůstala. Seděla Omarovi na rameni a zřejmě se jí líbilo, že ji někdo nese. Když se dostali dostatečně blízko ke CRESTU III, pokusili se o rádiové spojení. Nikdo se jim ale nehlásil. Začali tušit, že se na palubě CRESTU III něco přihodilo, a přidali do kroku.

Pak došli na kraj mýtiny, na níž CREST III před několika dny přistála. Loď tu čněla k obloze neporušená. Oddechli si.

Ale pak to uviděli: Loď obklopoval červeně světélkující příkrov. Kvadriliony světlušek sajících energii...

2.

Začalo to docela nevinně.

Perry Rhodan, Atlan a hlavní kybernetik vybírali posádky pro jedenačtyřicet korvet, které měly podrobněji prozkoumat soustavu Vega. Počítače dostaly zadání a teď tu byl výsledek, který měl zaručit bezpečný průběh a úspěch akce.

Zabzučel interkom. Perry Rhodan nevrle vzhlédl. Dal přece příkaz, aby je nikdo nerušil. Na obrazovce se objevil velitel zaměřovačů.

„Omlouvám se, pane!“ řekl Enrico Notami. „Kolem CRESTU III se utvořila červeně světélkující síť. Sonda ukázala, že jde o sotva odhadnutelné množství nepatrného světélkujícího hmyzu.“

„Hmyz?“ opakoval Rhodan podrážděně. „A kvůli tomu mě obtěžujete, majore Notami? Dejte zprávu zoologům, ale nás nechte pracovat!“

Notami se zašklebil, jako by kousl do citronu.

„Jistě, pane,“ odpověděl váhavě. Pak přerušil spojení.

Atlan si odkašlal.

„Třeba bychom se na to přece měli podívat, Perry. Víš, že počítače předpokládaly přítomnost nepřátelsky smýšlejících inteligentních tvorů na Pigellu...“

Rhodan mávl rukou.

„Hmyz není inteligentní, Arkonidane.“

Sáhl po papírech, které předtím odložil.

„Tak kde jsme skončili?“

„Nevím, co si slibuješ od podrobného průzkumu každé jednotlivé planety, Perry. Copak nemáme nic důležitějšího na práci?“

Perry se chvíli věnoval seznamům, než Atlanovi odpověděl.

„Člověk nikdy nemůže vědět dost, Atlane. Zajímá mě ale hlavně jedno: pokud vím, čtyřicátá třetí planeta soustavy Vega se měla ztratit teprve osm tisíc let před začátkem našeho letopočtu. My jsme se teď ale

dostali asi o padesát tisíc let zpátky, a přesto tady ta planeta chybí. Umíš to vysvětlit?“

„ne..." odmítl rozpačitě Arkonidan. „Myslíš, že v tom mají prsty Mistři ostrovů?"

Rhodan pokrčil rameny.

„Nevím, ale chtěl bych se o tom dovědět víc. Proto chci soustavu prohledat."

Ještě chvíli o tom diskutovali, pak se Atlan vrátil do časové stanice. Perry Rhodan ještě kontroloval seznamy, když ho najednou něco neviditelného odstrčilo. Na stole před ním se zhmotnil Gucky.

„Nazdar, šéfe!" zapištl svým tenkým hláskem. Perry Rhodan hledal ostrá slova, ale Gucky ho předešel.

"Nenadávej, Perry. Chci se tě jen zeptat, jak dlouho budeme snášet ten závoj hmyzu na naší lodi. Ty potvůrky se mi nelíbí. je jich čím dál víc, a od jihu se jich sem valí celé mraky."

„No a co?" zeptal se Rhodan.

„Nechápu, že jsi tak klidný."

Rhodan se na myšoba znepokojeně zadíval. Poznal, že nejde o jeden z jeho žertíků.

„Dobrá!" řekl. „Podíváme se na to. Přenes mě do zaměřovací centrály, ať se nezdržujeme."

Zhmotnili se ruku v ruce před velitelem zaměřovačů Notamim. Díval se na ně jako na zjevení. Byl zřejmě rozrušený.

„Dobře, že jdete, pane. Nemohu na sebe vzít zodpovědnost za vývoj situace. CREST III je doslova celá polapená tou světélkující sítí."

„Rozbory!" požádal ho stručně Rhodan.

Major Notami mu podal výsledky. Rhodan si je pozorně přečetl a pak vzhlédl.

„Hmyz o průměrné velikosti dvou milimetrů, majore. Tvorečkové patrně stejně neškodní jako pozemské světlušky. Nač to rozčilování?"

Nečekal na odpověď. Otočil se k panoramatické obrazovce. Zřetelně vykreslovala okolí lodi.

Drobný hmyz zřejmě přitahovalo kulovité těleso. Rhodan si vzpomněl na ultrafialové světlomety, které jsou neustále zapnuté.

Přirozeně hmyz láká světlo!

S úsměvem zapnul interkom.

„Tady Rhodan," řekl klidně. „Strojovna? Na pět minut vypněte ultrafialové reflektory. Chtěl bych vidět, jestli to k nám bude hmyz i tak přitahovat."

Důstojník nevěděl, o jakém hmyzu je řeč, ale potvrdil příjem rozkazu.

Jenže světla zhasla ještě dřív, než mohl rozkaz provést!

A nejen to.

Také uvnitř lodi světlo zamrkalo, zhaslo, znovu se rozsvítilo a pak jen blikalo.

Okamžik stál Perry Rhodan strnule. Pak přiskočil k pultu s poplašným zařízením.

Všemi prostorami lodi se rozlehlo vytí poplachových sirén.

Pronikavý zvuk se změnil v slabé vrnění a utichl, aniž Perry zařízení vypnul. Zároveň zhasla v lodi všechna světla.

Baar Lun zasténal. Rukama si přikryl oči, aby neviděl CREST III zahalenou v červeně světélkujícím plášti.

„Nechápu, že včas nepostřehli nebezpečí," zamumlal.

Vedle něj vystoupil z džungle Omar Hawk. Na rameni mu pořád ještě seděla opička.

„Světlušky!" vyhrkl hněvivě. „Koho by napadlo něco zlého, když se tenhle drobný hmyz objeví!"

Opička zavřískla a věrně a srozumitelně zopakovala celou větu.

„Měli bychom jí říkat Cicero !" zabručel Hawk. „Pokud vím, tak se jmenoval ve starověku jeden zvlášť výmluvný Pozemšťan."

„Cicero!" opakovala opička. Od té chvíle jí jméno zůstalo.

Baar Lun zapnul svůj telekom v helmě, ale znovu se nedovolal.

Náhle se na více místech kulatého trupu zablýskalo. Omar strhl Modulana k zemi. Cicero rozčileně zavřískal, Okrill zavyl.

Omar si zaclonil oči a podíval se k lodi. Věděl, že energetická děla CRESTU III střílejí na červenou oponu. Nejdřív mu

připadalo nelogické snažit se potlačit energii hmyz, který energii saje. Světluškám ale nadbytek energie zřejmě neprospíval. Všude tam, kudy vedly jasné paprsky z děl, se světélkující síť trhala.

Omar si s úlevou oddechl. Vtom však střelba skončila.

„Tamhle!“ vykřikl Baar Lun přiškrceným hlasem a ukazoval na mýtinu pod lodí.

Omarovi přeběhl mráz po zádech. Ze skalnaté půdy neuvěřitelně rychle vyrážely bělavé kořeny. Vypadaly jako obrovité kořeny stromů, ale rostly příliš rychle, než aby to byly přírodní útvary. Nejvíce se jich objevilo v bezprostřední blízkosti lodi. Rozrůstaly se po jejím plášti a utvářely propletenou síť.

Z trysek lodi vyšlehl modrobílý oheň.

„Oni startují!“ zajíkl se Modulan.

„Ba ne,“ zašeptal Omar Hawk. Neozval se ohlušující řev, který jindy provázel každý start obrovské lodě. Místo toho bylo slyšet jen slabé dunění, které brzy zase odeznělo. Loď se nezvedla ani o centimetr.

Ted' se začala půda lámat i v jejich těsné blízkosti. Skála pukala a drolila se a z ní vyrážely kořeny nejrozdílnějších podob.

Omar Hawk napřáhl ruku se zbraní. Jasné energetické paprsky vjely do bělavé hmoty. Na místě dopadu kořeny zmizely a místo nich se utvořil oranžově žhnoucí kráter o průměru několika metrů. Hawk střílel dál a Lun ted' také. Splet' kořenů se měnila ve žhavou masu.

Omar Hawk se hlučně zachechtal.

Ale smál se předčasně.

Roztavili asi deset tisíc čtverečních metrů půdy, což představovalo sotva čtvrtinu podivných útočníků. Vtom se na ostatní kořeny snesly celé tucty světlušek. Když Omar vyslal další výstřel, už neměl nejmenší účinek.

Přestali střílet. Ale bylo pozdě.

Zahalil je oblak světlušek a soustředil se zejména na jejich zbraně.

Omar Hawk rozeznal nebezpečí.

„Vybijte zbraň!“ zavolal na Luna. „Co uděláme?“

„Vrátíme se do džungle,“ navrhl Baar Lun. „Tady nikomu nepomůžeme. K lodi se nedostaneme. Posádka si nějak poradí.“

Omar Hawk to nerad uznal. Zapískal na okrilla a nechal Luna jít před sebou.

Na obzoru se blýskalo. Brzy se bouře přihnala nad džungli.

Omar, Lun, okrill a Cicero se krčili kolem malých plochých atomových kamínek, které měl Oxtorňan ve své výstroji.

Oxtorňan předtím se Sherlockovou pomocí skolil býložravce velikého jako medvěd a teď se ho pokoušel na infračerveném grilu opéct. Postupně se mu to dařilo, protože kamínka měla nevyčerpatelnou zásobu energie. Odkrojil kus a ochutnal. Maso chutnalo výtečně i bez soli a koření.

Baar Lun mnoho nesnědl, ale i tak pečeně brzy zmizela. Okrill dokonce rozchroupal i kosti. Opička dala přednost jakýmsi plodům ze stromů.

Omar si všiml, jak je Lun ospalý, a kývl na něj.

„Klidně se prospěte, můj milý,“ vyzval ho. „Já jsem z Oxtornu zvyklý na rytmus dvaadvaceti hodin dne a dvaadvaceti noci. Okrill zrovna tak.“

„Díky,“ zamumlal Baar Lun. Zapnul si helmu skafandru a natáhl se na mokrou zem. Když usnul, Omar tiše vstal.

Bouře ještě zuřila. Vichr šlehal do korun stromů a hnal déšť přes světlinu jako vodní příval. Půda byla tak promáčená, že Omar musel stále přecházet, jinak by se zabořil až po kolena.

Oxtorňan si vybral jeden strom na

kraji světliny, kde seděli. Opřel se o něj a vyvrátil ho z kořenů. Pak položil kmen napříč přes světlinu a posadil se na něj. Teď už nemusel stále měnit stanoviště.

Sherlock přicapal a zalezl do koruny stromu. Pak spokojeně zafrkal. Opička si na okrilla vyskočila, složila křídla a usnula.

Hawkovi to připadalo jako idyla. Oxtorňanovi nevadila bouře a déšť, ani občasné zařvání ještěra v džun- ????

Hodiny ubíhaly. Bouře ustala náhle, což bylo pro Pigell typické. Všechno ztichlo.

Asi o hodinu později se do ticha ozvala střelba a temné dunění. Zvuky přicházely z dálky.

Omar vyskočil. Vedle něj rudě zasvítily Okrillovy oči. Rozhodl se, že tu nechá Sherlocka na stráží a podívá se, co se děje. ve dne viděl asi sto kroků odtud vysoký strom. Tam se teď vydal. Džungle se za ním zavřela.

Prodíral se podrostem. Jednou na něj skočila nějaká šelma velikosti býka. Omar ji skolil úderem pěsti do lebky a šel dál. Konečně došel k cíli.

Vyšplhal po hladkém kmeni až do koruny. Tady musel být opatrný. ne každá větev ho unesla. Vystrčil hlavu z listů a podíval se směrem ke CRESTU III.

Gigantická koule rudě žhnula do noci. Světlo vydávalo nespočetné množství světlušek, které z kosmické lodi sály energii. V noci vypadala opona hmyzu ještě hrozivěji než ve dne.

Omar znovu přemýšlel nad tím, kde se světlušky vzaly. Byl zvyklý myslet logicky, a nevěřil, že by tento jev vytvořila příroda. Na této planetě nebyly žádné přírodní zdroje atomové energie. Sotva se tu mohly tedy vyvinout druhy, které by se energií živily.

Mají v tom snad prsty Mistři ostrovů?

Ani to se mu nezdálo pravděpodobné.

Nadporučík Omar Hawk zamyšleně pozoroval loď zajatou hmyzem. Náhle se z ní zablýskaly výstřely. Stovky ohnivých míčů se roztančily po plošině. K Omarovi dolehlo dunění výbuchů.

Hawk se trpce zasmál.

Tímhle chce posádka CRESTU III porazit tajemného nepřítele? Starodávnými strojními puškami, které vystřelují rakety s chemickou výbušninou?

Najednou zpozoroval něco jiného.

Vzrušeně se napřímil. Zapomněl na opatrnost. Praskla pod ním větev a měl co dělat, aby se nezřítíl. Když znovu nabyl

rovnováhu, zadíval se k jihu.

Tak silné výboje, jaké viděl na obzoru, nemohla způsobit bouřka. Oslnivé blesky šlehalo až do horních vrstev atmosféry a prozařovaly ovzduší.

V Omarovi vzklíčilo podezření. Už delší dobu se dohadoval, kam se poděla energie odčerpaná z CRESTU III. Obrovská množství ze zásobníků kosmické lodi nemohl hmyz v sobě podržet.

Tam, za jižním obzorem, jsou určitě původci záhadného přepadení.

Omar Hawk sklouzl ze stromu a běžel zpátky k táboru.

3.

Hřmění bitvy doléhalo od CRESTU III celou noc a k ránu ještě zesílilo. Omar to nepovažoval za dobré znamení, ale nic neříkal.

Baar Lun klidně vyslechl jeho návrh a pak zavrtěl hlavou.

„Jsme na ostrově, Hawku. Abychom se dostali na jižní polokouli, museli bychom nějak přeplout moře.“

Omar se bezstarostně zasmál.

„Na Pigallu jsou určitě zvířata, která nás přes bažinaté moře přenesou. Jde jen o to je zkrotit.“

Modulan na něj nevěřicně zíral.

„To snad nemyslíte vážně, Hawku! Myslíte, že mám chuť osedlat si nějakého příbuzného pozemských Tyranosaurů a při první příležitosti mu posloužit jako svačinka?“

Omar se suše zasmál.

„To se rozumí, že se nebudeme pokoušet ochočit si masožravého ještěra, Lune. Ale jistě je tu dost býložravců.“

Zahvízdal na okrilla. Ten hned přiběhl. Omar mu poklepal na čelo a chvíli na něj mluvil. Bylo to poprvé, co od okrilla chtěl, aby přihnal do tábora zvíře určitého druhu a velikosti a přitom ho neporanil. Přesto věděl, že mu Sherlock porozumí.

Po pěti minutách okrill zavyl. Znamenalo to: dobře, už vím, co chceš. Nemusíš mi dál nic vysvětlovat.

Omar ho poplácal po zádech a křikl na něj: „Hí!“ Zvíře

vyrazilo.

Cicero to zpozoroval, nechal vážky vážkami a rozletěl se za ním. Chvilí ještě slyšeli, jak volá na okrilla: „Hí, hí!" Pak jeho volání zaniklo v dálce.

„Jsou pryč," poznamenal dost zbytečně Baar Lun.

Omar vstal a protáhl se.

„Nechme se překvapit, Lune."

Modulan se nejistě zasmál.

„Na tohle, překvapení jsem tedy zvědavý."

Ubíhaly hodiny. Už i Hawk začal pochybovat. Neměl by už být Sherlock zpátky?

Vtom se nad ním něco zatřepeta

lo. Byl to Cicero. Opička se snesla Lunovi na helmu, složila křídla a zadívala se na Hawka, jako by se mu posmívala.

„Tak jaké neseš zprávy?" zeptal se v žertu Omar. „Dobré nebo špatné?"

Cicero otevřel černou tlamičku.

„Dobré zprávy, Hawku. Sherlock dobrý! Hí!"

Baar Lun sebou trhl, když se nablízku ozval řev. Praskalo křoví. Zdálo se, že tucet buldozerů srovnává les se zemí. Omar Hawk odtáhl přítele za rukáv na druhou stranu světliny. Vzápětí padly na okraji tři stromy, z lesa se vysunula mohutná oválná hlava na masivním krku. Pak se ukázaly dvě nohy jako sloupy a mocná hrud'.

Hlava giganta se neklidně kývala sem tam. Kulaté černé oči si prohlížely lidi, ale zřejmě v nich neviděly hrozbu.

Pak se za zvířetem ozvalo zuřivé štěkání. Ještěr udělal ještě dva kroky a zaplnil celou světlinu. Teď si ho mohl Omar prohlédnout v celé jeho kráse.

Ještěr byl nejmíň patnáct metrů dlouhý a asi čtyři metry široký. Šest nohou mělo v průměru tři čtvrtě metru, chodidla byla dvojnásobně široká. Zvíře bylo jako stvořené k brodění se v močálech. Zelená kůže měla hnědé skvrny, což bylo výborné ochranné zbarvení. Krk byl dobré čtyři metry dlouhý, hlava asi jeden a půl metru dlouhá a metr široká. Nad tlamou se stoličkami

býložravce byly zpěněné nozdry. Oči byly zapadlé pod dvěma silnými výstupky.

Sherlock pobíhal zvířeti mezi sloupovitýma nohama a dával pozor, aby ho nezahlédlo.

Když se ještě trochu uklidnil, přikročil Omar ke krocení. V levé ruce držel za zády jeden z červených plodů, které tak chutnaly Cicerovi. Pomalu šel k ještěrovi až na dva kroky. Přitom broukal monotónní popěvek.

Veleještěr zatím nijak nereagoval, jenom zvědavě natahoval hlavu a přemílal čelistmi. Na Omara vyrazil z jeho tlamy nesnesitelný pach hniloby.

Když se dostavila reakce na uspávající popěvek, byla tak nečekaná, že Omar sotva uskočil. Zvíře se prostě svalilo. Půda se pod ním zatřásla.

Omar se vrátil k ležící hlavě ještěra. Černé oči se leskly vlhce a přátelsky. Omar pomalu a opatrně zvedl ruku. Stále prozpěvoval a dotkl se nozder. Zvíře se otřásl po celém těle, zafrkalo, ale drželo. V té chvíli Hawk vytáhl ruku s ovocem.

Ještěr se přestal třást a díval se z Hawka na ovoce a zpátky. Omar přestal zpívat.

„Tak jen si to vem, holka!“ domlouval zvířeti.

Velké pysky se váhavě roztáhly a přiblížily se k Omarově dlani. Oxtorňan napjatě zadržel dech. Tohle byl rozhodující okamžik.

Ještěr opatrně popadl sousto a začal je žvýkat.

Omar znovu zvedl ruku a už nebyl tak opatrný. Zvíře plaše zafrkalo, ale nechalo se hladit. Omar věděl, že má vyhráno. Cestu na jih mají otevřenou.

4.

Perry Rhodan napjatě sledoval na obrazovce útok setniny bojových robotů.

Čtyřruké, dva a půl metru vysoké stroje vypochoďovaly z lodi a zformovaly se do klínovitého útvaru. Jejich cílem byl maskovaný vchod do časové stanice Mistrů ostrovů, v níž se ubytovalo tisíc pět set vojáků pod Atlanovým velením.

Ocelový oddíl se zdál být nepřemožitelný. Toto zdání však dlouho nevydrželo. Z věčně zatažené oblohy se náhle snesly čtyři obrovské mraky hmyzu.

Roboti zahájili palbu a mraky roztrhali na cáry. Neochvějně pokračovali v pochodu. Byli už jen asi dvě stě metrů od vchodu do časové stanice, když se situace rázem změnila.

Nejdřív to vypadalo, že začíná běžné zemětřesení. Hladká plošina popraskala tisíci rýhami. Skála se drolila.

Pak s děsivou rychlostí vyrazily z trhlin hadovité tvary a rozrostly se v gigantickou síť.

Perry Rhodan pobledl, ale zvědavost u něj převládla. Dal pokyn, aby zvláštní oddíl přinesl do laboratoře vzorky útvarů podobných kořenům.

Venku si zatím roboti prostříleli cestu mezi kořeny. Jejich postup vpřed ale vázl. Čím rychleji kořeny ničili, tím rychleji vyrážely nové.

O půl hodiny později byli roboti pořád ještě sto metrů od časové stanice. Zatím žádný z nich neodpadl.

Také na CRESTU III se už stroje zase rozběhly potom, co děla rozstřílela závoj hmyzu kolem lodi. Perrymu Rhodanovi připadala situace spíš zábavná než nebezpečná.

„Tak co?“ byl zvědavý, když se mu ohlásila laboratoř.

„Pane, ty kořeny jsou napůl rostlinné a napůl krystalické útvary. Podobají se magnetům. Na jednom konci přijímají energii a na druhém konci ji odevzdávají. Neuvěřitelné je, že se živí výlučně energií, kterou ale z půdy této planety nemohou čerpat.“

„Zajímavé!“ poznamenal Rhodan zamyšleně. „Pokračujte, prosím!“

„Provádíme ještě genetický rozbor, pane. Podle prvních výsledků mohu s určitostí tvrdit, že tyto kořeny nevznikly přírodním vývojem.“

„Díky. To zatím stačí,“ přikývl Perry Rhodan a ukončil hovor. Pozoroval dál dění na obrazovce. Nad roboty se stále vznášela mračna hmyzu. Roboti je likvidovali dezintegrátory, ale zbylé světlušky se spojovaly s výhonky kořenů. Po kontaktu s nimi

hmyz odolával zbraním robotů.

Perry pochopil, že světlušky odevzdávají kořenům nadbytečnou energii a jsou pak schopné nasávat novou. Kořeny zřejmě energii zase předávají dál. Otázka zní: kam?

Reagoval bleskově. Zavolal interkomem kapitána lodi.

„Nouzový start!" zavelel.

„Ale Baar Lun a Hawk jsou ještě někde venku," namítl John Marshall, který seděl vedle něj.

Rhodan mávl rukou.

„Vrátíme se pro ně později. Teď musím hlavně dostat loď do bezpečí." Pokud to ještě půjde, dodal v duchu.

Zazněly sirény a plukovník Cart Rudo ohlásil z amplionů start. Pak zaduněly stroje pohánějící kosmickou loď. Mohutná koule se rozechvěla.

Start!

Rhodan šokovaně zíral na kontrolní pult. Na všech signálních lampách svítila zelená. Loď se už měla dávno zvednout.

Ozvala se zaměřovací centrála.

„Nemá to smysl, pane!" řekl bledý major Notami. „Světlušky spolu s kořeny odsávají z motorů všechnu energii. Loď se nezvedne."

Perry Rhodan rezignovaně rozpřáhl ruce.

„Díky, majore," řekl nezvučně. Ještě chvíli váhal, pak dal plukovníkovi Rudovi pokyn skončit pokusy o start. Znovu se zahleděl na obrazovku, která ukazovala setninu robotů. Stroje stály ve formaci, ale nehýbaly se. Obklopovala je hustá, červeně světélkující síť.

Brzy nato zhaslo v lodi osvětlení, tentokrát už definitivně. Obrazovky zčernaly.

Posádka CRESTU III byla odříznuta od vnějšího světa.

„Hyjé, děvenko, hyjé!"

Omar Hawk se nohama opíral o široký hřbet veleještěra a držel silné opratě spletené z lián. Stačilo lehké potáhnutí pravou opratí

a obluda zabočila ke břehu a vklouzla do hor" kého bublajícího bahna. Prošla mělčinou u břehu a začala plavat.

Oxtorňan povolil otěže a obrátil se.

Baar Lun seděl v primitivním koši spleteném z lián a větví. Oběma rukama se držel za okraje koše, aby ho kolébavý pohyb ještě nevyhodil. Občas zavzdychal. Vypadalo to, že Modulan trpí mořskou nemocí.

Okrill se uložil napříč ještěřího hřbetu a usnul. Na chvíli se probudil a zvedl hlavu, když se nad nimi ozval tenký hlásek:

„Hyjé, děvenko, hyjé!"

Byla to přirozeně létající opička. To malé stvoření zůstalo lidem věrné od prvního setkání. Projevovalo víc inteligence, než se dalo čekat u zvířete. Nenapodobovalo mechanicky lidskou řeč, ale vybíralo slova, která se k situaci hodila. To by pozemský papoušek nedokázal.

Záře na jižním obzoru zesílila. Cíl měli určený, ale ještě to bylo daleko. Osm hodin trvalo jejich ještěrovi, než doplavál k nejbližší ostrovní pevnině. Bylo to asi dvě stě kilometrů. Omar odhadoval, že jim zbývá urazit ještě asi šest tisíc kilometrů.

Zařvání veleještěra ho vytrhlo z úvah. Chvíli mu trvalo, než rozeznal tmavý stín v mlze.

Byl to ještěr, skoro pětkrát větší než ten jejich a zřejmě žádný býložravec.

Omar zaslechl zasténání. Otočil se. Baar Lun klečel v koši a zíral na dravce.

„Střílejte, Hawku!" naléhal. „Ta bestie nás spolkne naráz, jestli nás dohoní."

„Jen klid!" odpověděl Hawk. „Nerad bych použil paprskomet. Výboj energie se dá lehce zaměřit, a nepřítel by se dověděl, že ho jdeme navštívit."

Modulan zamumlal nesrozumitelnou kletbu. Dravý ještěr se obrátil a zamířil k nim. Valil před sebou metrovou vlnu bahna. Jeho hlava měřila osm až deset metrů, za každým zubem by se pohodlně ukryli dva muži. Byl ještě nejvýš třicet metrů od nich a

stále se blížil. Vypadalo to, že si nedá ujít tučné sousto.

Tenhle obr musí mít věčně hlad, uvažoval Omar. Nejspíš spotřebuje každý den několik set tun masa.

„Nechte toho!“ křikl na Luna, který vytáhl svůj paprskomet.
„Uděláme to jinak. Sherlocku!“

Okrill vyskočil a postavil se ke svému pánovi.

„Sherlocku!“ opakovala opička nahoře nad nimi.

Dravý ještěr znovu zařval. Už se přiblížil na deset metrů.

Jejich Děvenka zachrčela úzkostí. Omar jí přeběhl po krku a stoupl si jí na hlavu.

„Jen klid!“ oslovil ji. „S námi ti nic nehrozí.“

Jeho hlas měl na zvíře sugestivní účinek. Rychle se uklidnila.

Omar zavolal na okrilla povely v řeči, které rozuměl jen on a Sherlock. Pak vytáhl svou dýku, nástroj z terkonitové oceli, který na Oxtornu obvykle používali k sekání dřeva. Jeho čepel měřila padesát centimetrů, byla broušená po obou stranách.

Další ostrý povel platil jejich ještěru. Otočil se k dravci hlavou.

Bestie se chystala k rozhodujícímu skoku. Tlamu už rozevírala dokořán.

Omar ale skočil dřív.

Přistál oběma nohama na hlavě dravce, otočil se a vrazil mu nůž mezi nozdry.

Dravý ještěr se vzepjal a snažil se chytit nepřítele, který mu seděl mezi očima. Omar Hawk měl co dělat, aby nespádl. Zatím způsobil dravci jen neškodné, i když bolestivé poranění.

Zvučně zahvízdal. Zároveň udeřil podruhé.

Když ještěrem projel silný elektrický výboj, Hawk vyskočil do vzduchu. Zvíře pod ním se zaškubalo jako zasažené bleskem. ve vzduchu byl cítit ozón.

Omar přistál zpět na všechny čtyři. Ještěr se zvolna pokládal na bok, jeho hlava sklesla na hladinu bahna.

Omar se rozběhl a přeskočil mezeru, která ho dělila od širokého krku Děvenky. Těsně vedle něj přistál Sherlock. Nebyl nijak poraněn.

Hawk si oddechl a podíval se na tlamu dravce, pořád ještě dokořán otevřenou. Spodní čelist se zřejmě křečovitě stáhla, když okrill vypustil svůj elektrický náboj do horního patra obludy.

Vděčně poplácal Sherlocka po hlavě.

Vedle něj Baar Lun mocně oddychoval.

„Nebyl bych věřil, že je to možné!" vyhrkl. „Když Sherlock skočil tomu ještěrovi do tlamy, myslel jsem, že ho vidím naposled."

„Cicero taky naposled," poznamenala létající opička a opatrně se snesla Sherlockovi na hlavu. Omar se shýbl a podrbl ji na chlupaté hlavičce.

„Až to tady skončíme, vezmu tě s sebou. Co tomu říkáš, Cicero?"

Opička pokývala hlavou, jako by se rozmýšlela.

„S sebou, hé? Děvenka taky s sebou?"

Baar Lun vyprskl smíchy. Ani Omar se neudržel.

„Děvenka je trochu moc velká pro naši loď," odpověděl. Pak vzal znovu do ruky otěže a zavolal:

„Hyjé, Děvenko, hyjé!"

Ještěr se dal těžkopádně na pochod. Na obzoru se vynořil tmavý pruh další pevniny. Pomalu se přibližoval.

A ještě něco se blížilo. První to zpozoroval Cicero.

„Nebezpečí!" vypísl.

Vtom Sherlock zavyl. Nebezpečí tedy opravdu hrozilo. Ale odkud?

Na jihu už byl zřetelně vidět obrys pevniny. Jinak tam kroužily nad vodou jen létající ještěrky.

Omar náhle strnul.

Čtyři tito tvoři mířili k nim.

Na ještěrky byli příliš velcí. Vypadali jako obrovští netopýři.

Baar Lun zpozoroval rozdíl zároveň s ním. Tiše vykřikl. Pak řekl:

„Tentokrát budeme muset použít zbraně, Hawku. To jsou možná naši skuteční nepřátelé."

„Možná," zabručel Omar. „Ale jisté to není. Nechte to na mně

a na Sherlockovi, Lune. Ono nás zase něco napadne."

Čtyři podivní tvorové teď letěli asi padesát metrů nad nimi. Omar rozeznával podrobnosti. Bezděky zadržel dech.

Obrovití netopýři byli humanoidní!

Jejich těla měla dvě nohy a dvě ruce; byli asi dva metry dlouzí. Hlavy a obličejy byly podobné lidským, ale zcela bez vlasů a vousů. Kožená křídla měla rozpětí asi šest metrů. Měli je roztažená a vznášeli se bez pohybu na vzdušných proudech.

Jeden z tvorů se náhle oddělil, složil křídla a snesl se směrem k nim. Asi deset metrů nad nimi křídla zase roztáhl a plachtil pryč.

Omar Hawk uviděl vejčitý předmět, který tvor upustil. Strhl Luna a oba zalehli. Vzápětí se vedle jejich ještěra vzepjal sloup bahna.

„Bomba!“ vyhrkl Hawk. „Oni na nás házejí chemické výbušné bomby! Teď klidně použijte svůj paprskomet, Lune. Tady už nemůžeme moc pokazit.“

Když zaútočil další létající tvor, Omar i Baar vystřelili. Tvor se proměnil v obláček žhavého plynu. Zbylí tři se pokusili zaútočit současně ze tří stran, ale útok přežil jediný z nich. Ten odletěl směrem k pevnině.

Omar se za ním zamyšleně díval.

„Jedné věci nerozumím," mumlal si pro sebe. „Nepřítel, který je schopný vyřadit z činnosti kosmickou loď jako CREST III, by se měl umět ochránit proti ostřelování z poměrně směšných paprskometů..."

„Co jste říkal?" ptal se Modulan.

Omar pokrčil rameny.

„Nic zvláštního, Lune. Jsem rád, že jsme konečně našli stopu. Na téhle pevnině je určitě základna létajících lidí. Když jsme teď odrazili jejich útok, zaútočíme my sami. Jsem zvědavý, jak to dopadne."

Modulan neodpověděl. Omar se po něm ohlédl.

„Proč nic neříkáte, Lune?"

Baar Lun vzhlédl a nepřítomně se usmál.

„To nic, Hawku. Nechte mě chvíli přemýšlet.“

„Smím vědět, o čem?“

Lun mávl rukou.

„Ne. Zatímně!“

Omar věděl, že by nebylo k ničemu dál se vyptávat. V duchu ale probíral, co by pro Luna mohlo být důležitější než jejich současný taktický postup.

Přišel na to, když měli ke břehu ještě tak sto metrů, a mrzelo ho, že teď bude muset svou taktiku radikálně změnit.

Omar popohnal ještěra do porostu na břehu a v nevelkém údolíčku ho zastavil. Otočil se k Lunovi a tiše mu řekl:

„Musíme přistát. Ale létající lidé vědí od uprchlíka, že jsme ještě naživu. Proto navrhuji, abychom se rozdělili.. Lune, vy pojedete na Děvence rovnou do nitra ostrova. Sherlock zůstane s vámi a ochrání vás před dravými zvířaty. Já půjdu podél pobřeží a na opačné straně se otočím ke středu. Nepřítel soustředí pozornost na vás a já se budu moci v klidu rozhlédnout.“

Rozpačitě se pousmál.

„Samozřejmě si uvědomuji, že tím bude váš život ohrožen. je možné, že vás létající lidé bez výstrahy přepadnou ze zálohy. Sherlock by vás měl ohlídat, ale kdyby k tomu přece jen došlo, rádím vám, dejte se raději zajmout bez boje. Co tomu říkáte?“

„Vaše rada mi dokazuje, že jste došel ke stejným závěrům jako já, Hawku. Než se rozdělíme, dejte pokyny svému okrillovi. Nerad bych, aby bojoval dál, až já se vzdám. A vezměte k sobě Cicera. Může případně doručit nějakou důležitou zprávu.“

„To je dobrý nápad.“ Omar se sklonil k Sherlockovi a něco mu šeptal. Zvíře zafunělo na souhlas. Pak si Oxtornan posadil na rameno létající opičku a sklouzl z krku obrovitého ještěra. Poklepal mu na nozdry.

„Bud' hodná, malá, a nezlob našeho přítele!“

„Moc růžově to nevidím,“ zamumlal Lun a chopil se otěží. Musel vynaložit všechnu sílu, aby je vůbec udržel. „Hyjé, Děvenko!“

Zvíře zafrkalo a ohlédlo se po Hawkovi.

„No tak!“ zavrčel Hawk. „Běž, stará!“

Uhodil ji do krku, a úder pěstí od Oxtorňana cítil i veleještěr. Děvenka poskočila, až Modulan málem sletěl. Pak se vydali na cestu.

Omar se rozběhl ke břehu. Cicero vzlétl a kroužil nad vrcholky stromů.

„Dobře to děláš!“ chválil ho Omar. „Dávej tam nahoře pozor!“

Létající opička udělala ve vzduchu salto a zapištěla:

„Hyjé, Hawku, Hyjé! Běž, stará!“

Omar se bezděky nahlas rozesmál, ale hned zmlkl, aby se neprozradil.

Když došel na plochý pruh pobřeží, postupoval rychleji. Pro Oxtorňana nízká přitažlivost dovolovala mu až šestnáctimetrové skoky, takže překážky prostě přeskakoval. Během hodiny oběhl polovinu pevniny. Teď opustil pobřeží a zamířil do středu ostrova. To byla obtížnější cesta. Musel se prodírat hustým podrostem pralesa a dávat pozor na hady a jinou nebezpečnou zvěř.

Po několika kilometrech došel k mýtině, která mu byla podezřelá, i když nevěděl, proč. Vylezl na vysoký strom, odkud měl dobrý výhled. Zatajil dech, když uviděl povědomé hnědočerné kopule.

Osada Tankanů! Vládl v ní ale nezvyklý klid. Něco tu nebylo v pořádku.

Cicero usedl na větev vedle něj.

„Tak co jsi viděl?“ zeptal se.

„ne nebezpečí, Hawku. Všichni mrtví.“

Omar přimhouřil oči. Vyhladili obyvatele vesnice létající lidé? Nebyly tu ale žádné známky bombardování.

Zamyšleně slezl ze stromu. Musí se do osady podívat.

Se zbraněmi v obou rukou se prodral vysokou trávou k nejbližší polokouli. Nahlédl do vchodu, ale vevnitř byla tma.

Rozsvítil kapesní lampu a polekaně ucouvl. Pak vešel dovnitř.

Od vybělených koster žádné nebezpečí nehrozilo.

Ležely tu pozůstatky čtyř Tankanů, dvou dospělých a dvou mláďat. Omar opatrně prohlédl lebky a kostry ještěrek. Nenašel žádné známky násilí. Vypadalo to, že ještěrky zemřely přirozenou smrtí.

Když prohlédl i ostatní chýše a všude to vypadalo stejně, nevěřil už Omar na přirozenou příčinu smrti. Ještěrky mohl vyhubit mor, ale to se mu nezdálo. Na tomto ostrově je základna létajících lidí. Určitě mají se smrtí Tankanů něco společného.

Zcela ponořený do myšlenek vyšel Hawk z poslední chýše. V tom okamžiku vycítil nebezpečí. Vrhł se k zemi a shora zaslechl, jak Cicero zavřeštěl.

Bylo příliš pozdě. Měl pocit, že mu v hlavě vybuchla bomba. Když dopadl na zem, byl už v bezvědomí.

5.

„Rád bych věděl, co si od toho naši záhadní nepřátelé slibují," řekl Icho

Tolot. Stáli s Rhodanem v pootevřeném východu pro mužstvo a pozorovali propletenec kořenů a závoj světlušek.

Perry Rhodan stiskl rty. Věděl, že to nejhorší mají ještě před sebou. Stejně jako Tolot však netušil, jakou zákeřnou zbraň nepřátelé ještě použijí.

Kolem nich se připravovali vojáci k boji s neznámým protivníkem. Energetické zbraně nefungovaly, museli tedy použít staré mechanické pušky a ruční granáty.

Rhodan ucítil závan vzduchu, jaký vzniká při zhmotnění se teleportera. Otočil se a uviděl mezi vojáky Guckyho.

Myšob na něj vycenil svůj hlodavci zub.

„Všechno v pořádku, šéfe. Tako a já zásobujeme Atlanův oddíl primitivními zbraněmi a municí."

„Jak to vypadá ve stanici?" ptal se Rhodan.

Gucky velkoryse máchl prackou.

„Bez starostí. Ze základů sice všude lezou ty legrační kořeny, ale s tím materiálem, který jim nosíme, to Atlanovi lidi zvládnou. Radši se tam vrátím."

A zmizel. Haluťan se hlučně zasmál, ale hned zmlkl, když najednou do pláště CRESTU III udeřily oslnivé paprsky energie. Skoro zároveň začaly štěkat mechanické pušky a jejich tříštivé náboje explodovaly na mýtině pod lodí a na kraji lesa.

Teprve za pár vteřin uviděl Perry Rhodan nové útočníky. Plazi s dvanácti nohama vyskakovali z džungle na volné prostranství. Plivali svazky paprsků, které bez potíží provrtávaly silné pancéřování lodi.

Každého skoleného plaza nahrazovali další a další vylézající z džungle. Rhodan sebou trhl, když se za ním ozval myšob.

Gucky se vyčerpáním sotva držel na nohou. Měl zarudlé oči a jeho hlas zněl stísněně.

„Šéfe, musíš nám pomoci! My teleporteři už to sami neovládám. ve stanici lezou všude ti neřadí, co plivají oheň. Munice dochází.“

„Jak se plazi do stanice dostali? Někdo nedával pozor?“

„Za to nikdo nemůže, Perry. Ty potvory lezou z děr, které vylámaly kořeny.“

S tím Rhodan nepočítal. Bylo mu jasné, že tři teleporteři přísun munice neovládnou.

„Poslouchej!“ řekl drsně. „Jestli Atlan neudrží stanici, jsou jeho muži ztraceni. Zpátky do CRESTU El se nedostanou. Ras, Tako a ty to prostě musíte dokázat. V nejhorším případě ať Atlan své lidi soustředí v horních patrech.“

Gucky zmizel bez komentáře. Perry Rhodan věděl, že teleporteři ze sebe vydají i to poslední. Ale bude to stačit?

Rhodan se shýbl, když nad jeho hlavou proletěl oslnivý paprsek a zavrtil se do ocelové stěny. Ocel se tavila a stékala po stěně. Několik vojáků zasáhly odstříkující kapky žhavého kovu. Teď se v bolestech váleli po podlaze a jejich kamarádi je odnášeli dovnitř do lodi.

Haluťan střílel, co mohl. Vojáci shazovali ruční granáty na hady, kteří se připlazili až pod loď. Všechny zbylé mechanické pušky zahájily palbu. Soustředěná střelba za chvíli vyčistila mýtinu od plazů. Pak začali vojáci ostřelovat okraj džungle.

CREST III už nezasáhl ani jeden paprsek. Perry Rhodan spustil zbraň a unaveně se usmál. Neměl pocit vítězství.

Opravdu nebylo proč jásat.

O několik minut později otřáslы lodí silné exploze. CREST III byla bombardována ze vzduchu.

Z hořejšího podlaží přiběhl seržant a hlásil, že bomby jsou naplněné jen chemickou třaskavinou a nemohou lodi ublížit.

Horší bylo, když se ke vchodu přibelhal Gucky po svých a oznámil, že všichni teleportéři selhali. Došlo k tomu v téže chvíli, kdy začalo bombardování.

Probudil ho rachot hromu. Otevřel oči a hned je zase zavřel. Osleply ho blesky, které šlehalы kolem něj a pod ním.

Pod ním?

Teprve teď si Omar Hawk uvědomil kolébavý pohyb. Otočil hlavu a ve svitu blesků uviděl hluboko pod sebou zelenou střechu pralesa. Zároveň si uvědomil, že má spoutané nohy i ruce. Podíval se nahoru. Tři, pět, osm létajících lidí se vznášelo nad ním a nesli ho v jakési síti.

Vybavila se mu příhoda v osadě Tankanů. Tiše zaklel při vzpomínce, jak hloupě se zachoval. Něco takového se ostřílenému bojovníkovi stát nemělo. Nejspíš to zaviniły otřesné objevy v chýších, že se choval jako náměsíčný.

Zkusil svá pouta. Byla z plastiku propleteného kovem. To mu vrátilo dobrou náladu. Jeho by mohly udržet leda řetězy z terkonitové oceli. Copak létající lidé podle jeho váhy nepoznali, že má zvláštní tělesnou konstituci?

Zatím by ovšem nemělo smysl pouta trhat. Byl příliš vysoko nad zemí.

Než se k něčemu rozhodl, ucítil, že zvolna klesá dolů. Bouře ustala a všude byla tma, jen zdola rudě žhnul kráter sopky.

Chtějí ho snad hodit dovnitř?

Ale létající lidé přeletěli nad kráterem a letěli dál. Horký vzduch stoupající z jícnu je nadzvedl, ale oni vzdušného proudu

nevyužili. Místo toho složili křídla a za okrajem kráteru sestupovali.

Ztuhlou lávou probíhala trhlina, z níž stoupala pára. Omar se neměl čeho bát, ale divil se, že létající lidé se beze strachu prolétají horkou párou. Pochopil, když zjistil, že pára vůbec není horká.

Pomalů se nořili do trhliny. Ze všech stran hučela sopka. Byla to strašidelná situace, ale zároveň výborné maskování pro základnu. Koho by napadlo hledat ji v trhlině, z níž vystupuje „horká“ pára?

Jeho nosiči šetrně složili Hawka na zem a sami také přistáli. Jeden z nich mu odvázal pouta na nohou. ke spoutaným rukám přivázal lano. Ostatní si připravili zbraně.

„Vstaňte!“ poručil mu první, zřejmě jejich velitel. Omara překvapilo, že ho oslovil tefrotsky. Vstal jako omámený.

Jsou létající lidé pomocným oddílem Tefrodů? Nebo předpokládají, že on je Tefrod? Ale proč ho potom zajali?

Velitel se otočil a vykročil do chodby, která tu předtím nebyla. Zřejmě otevřel nějaké maskované dveře. Dva další šli za ním, ostatní obklopili Omara a šubnutím za lano mu naznačili, aby následoval skupinku v čele.

Po několika minutách chůze se chodba rozšířila v široký tunel. Po levé straně se táhlo zábradlí. Omar se přes ně podíval a uviděl o několik metrů níže velké ocelové roury, které zřejmě vedly páru pod vysokým tlakem. Zdola se ozývalo dunění. Omar tiše zasykl. Křídlatí zřejmě vyráběli páru v sopce a vedli ji k turbinám, které jim dodávaly energii.

To by znamenalo, že neznámí nemají technické prostředky k výrobě atomové energie. A takové bytosti že by přepadly CREST III?

Další překvapení ho čekalo, když jeho hlídači zabočili do čtvercové místnosti a namačkali se kolem stěn. Jeho nechali uprostřed. Podlaha pak začala klesat, za stěnami to vrzalo.

"Výtah zavěšený na lanech!

To konečně odpovídalo získávání energie prostřednictvím

páry.

Po několika minutách se výtah zastavil. Pokračovali v cestě další chodbou. Když šli kolem otevřených dveří, nahlédl Hawk dovnitř. Užasl, kolik tam bylo kontrolních přístrojů a spínačů. Seděli u nich netopýří lidé. Na jedné obrazovce zahlédl nějakou kosmickou loď. Snad CREST III?

Náhle zazněl ostrý povel. Všichni se zastavili. Velitel otevřel ocelové

dveře. Omara vstrčili dovnitř. Nebránil se, ale předstíral, že zavrával. Dveře se za ním zabouchly.

Omar se ušklíbl, a pak sebou trhl, když ze tmy zazněl dobře známý hlas.

„Bud’te zdrav, Hawku! S tím jsme nepočítali, že se tak brzy zase sejdem, vid’te?“

Byl to Baar Lun, a byl sám.

Omaru Hawkovi se stáhlo hrdlo.

Kde je Sherlock?

„je mi líto,“ vysvětloval Lun, „ale oni ho chtěli zabít, a jelikož se nesměl bránit, poručil jsem mu, aby utekl.“

Nadporučík Hawk vytřeštil oči.

„vy jste mu poručil? A on vás poslechl?“

To zase překvapilo Modulana.

„Ano, proč ne, Hawku? Sám jste mu přece přikázal, aby mě poslouchal.“

Omar se nevesele zasmál.

„I kdepak. To by ani nemělo smysl, Lune. Sherlock ještě nikdy neposlechl nikoho jiného než mě. Dostal ode mě pokyn, že vás má varovat v případě nebezpečí a bojovat jen tehdy, když budete bojovat vy. To bylo všechno. Jak jste dokázal, že vás poslechl?“

Baar Lun bezradně pokrčil rameny.

„Řekl jsem mu jenom: Běž pryč! A on utekl.“

Hawk nechápavě zavrtěl hlavou.

„Nechce se mi tomu věřit.“

Lun se zamračil.

„Naznačujete snad, že lžu, Hawku?"

Omar se chlácholivě usmál, Věděl, jak je Baar Lun citlivý.

„Ne, Lune, to by mě ani nenapadlo. Víím že nelžete. Jenom vás prosím, abyste si tu situaci znovu vybavil. Při výsleších u policie jsem dost často zažil, že svědek něco nevědomky vynechal, protože se mu to nezdálo důležité. Neudělal jste nějaký neobvyklý pohyb rukou nebo podobně?"

„Víte, že jsem opravdu něco vynechal? Ten povel jsem Sherlockovi dal ve starém jazyce Modulanů. Ale to by spíš mohlo vysvětlit, proč mě neposlechl. Tu řeč přece nemůže znát."

„Už toho nechme! Já vlastně nemůžu vědět, jestli se s vaší řečí někdy nesetkal. Znáím Sherlocka teprve od doby, kdy už byl dospělý."

Hawk zavrtěl hlavou a změnil téma.

„Taky na vás netopýří lidé mluvili tefrodsky, Lune?"

„ne, na vás ano? Mne tedy nepovažují za Tefroda. Ostatně tak ani nevypadám."

„Co s nimi uděláme?"

„Chtěl jste snad říct, co udělají oni s námi, Hawku!"

„ne, slyšel jste dobře."

Hawk natáhl před sebe spoutané ruce.

„Tyhle směšné provázky snadno přetrhnu. Dveře taky pro mě nejsou dost pevné. Ale než se do toho dám, rád bych věděl, oč vlastně jde."

Lun se pozorně zaposlouchal.

„Vypadá to, že se to dozvíte brzy, Hawku. Venku slyším kroky."

Omar už je slyšel taky. Vzápětí se otevřely dveře. Na zajatce mířily hlavně několika zbraní.

„Pojďte!" zazněl příkaz v tefrodštině. Venku čekalo nejmíň padesát strážců. Mlčky prošli několika chodbami, sjeli výtahem a nakonec se dostali do malé místnosti, vybavené jako laboratoř.

Dovnitř se zajatci vešlo deset strážců, ostatní zůstali stát na chodbě. V laboratoři čekali čtyři netopýří muži, zahalení do dlouhých červených plášťů a s červenými kapucami na hlavách.

Omar Hawk se rozhlédl a hned poznal účel místnosti. Jako agent tajné služby poznal nejrůznější přístroje sloužící k vyslýchání. Ty, které byly zde, patřily k neúčinnějším. Jejich proudy prozkoumaly každou mozkovou buňku a zaznamenaly vše z vědomí i podvědomí, i dávno zasunuté věci.

To ale nebylo všechno.

Kdo prošel výslechem na těchto přístrojích, stal se prakticky troskou, jeho mozek byl zcela neužitečný. Nebyl schopen přemýšlet ani tolik jako třeba žížala.

Jeden ze strážců vmáčkl Omarovi do zad ústí zbraně.

„Tamhle si lehněte!“ ukázal mu muž v červeném plášti.

Hawk vykročil strnule jako robot... v

Zastavil se vedle přístroje. Jeden ze strážců na něj hned namířil.

Omar se v duchu zasmál. Jestli na něj vytáhnou jenom tuhle jednu zbraň, zažijí překvapení. Cestou sem si zbraně strážců prohlédl. Nepracovaly na základě atomové energie, ale braly proud z baterií, nabíjených ze zásuvek. Ani dva výstřely mu nemůžou ublížit. V osadě Tankanů na něho museli vystřelit z více zbraní najednou.

„Myslím, že je čas, abychom si vysvětlili politováníhodný omyl,“ řekl tefrodsky. „vy mě považujete za nepřítele, vidíte?“

Muž v červeném plášti k němu přistoupil“ blíž.

„To taky jste. Lidé jako vy zavinili, že žijeme na téhle planetě

a museli jsme se vzdát vlastní podoby.“

„Mýlíte se,“ odporoval Hawk. „Myslím, že tu došlo k záměně. Nechte mě to vysvětlit...“

„Tak dost!“ vykřikl jeden ze strážců. „Na přístroji nám to vysvětlíte líp. A pak aspoň rozeznáme lež od pravdy.“

Ano, a ze mě zbude slintající idiot! pomyslel si trpce Omar.

Navenek zůstal klidný, jako by neznal následky testu. Klidně přistoupil k přístroji, shýbl se, jako by si chtěl sednout a jediným

trhnutím převal svoje pouta.

Paprsek ze strážcovy zbraně ho nezasáhl. Hawk už tu nebyl. Skočil, a délka jeho skoku mu poskytovala výhodu. Než se strážci vzpamatovali, zmocnil se svých vlastních zbraní, které někteří z nich měli u sebe. Během několika vteřin byli přítomní strážci i muži v červených pláštích omráčeni a v bezvědomí.

Hluk boje přivolal strážce čekající na chodbě. Dveře se otevřely a Hawk vzhlédl přímo do ústí mechanické pušky. Bezmocně zaskřípal zuby. Vtom se ale muž, který pušku držel, skácel jako kus dřeva.

„Díky, Lune," zabručel Hawk. Zvedl zase svou zbraň a zajistil vchod. Pak přiskočil k Modulanovi a zbavil ho pout. Baar Lun už měl v ruce ukořistěnou zbraň. Hned se zapojil do boje s posilami.

„Musíme odtud!" zasupěl. „Věčně se tu neudržíme."

„To vím taky!" zavrčel Omar. „Ale neodejdu, dokud se nevypořádám s těmihle ďábelskými přístroji."

Otočil se a vypálil impulzní paprsek na přístroje určené k výsledům. Okamžitě se proměnily v nevzhledné kupky dýmajícího kovu.

Venku na chodbě zatím vypuklo peklo. Výbuchy otřásaly stěnami.

„Mám chuť jim předvést svou impulzní zbraň," poznamenal Oxtorňan. „Vždyť oni dobíjejí své vlastní lidi, které jsme my omráčili."

„Opatrně!" varoval ho Baar Lun. „Chceme je přesvědčit, že jsme jejich přátelé. Závisí na tom i osud CRESTU III."

Ještě nedomluvil, když se stěna oddělující je od chodby prolomila explozí a v otvoru se ukázalo namířené dělo. Oxtorňan na ně vystřelil ze svého impulzního paprskometu. Dělo i jeho obsluha se rozplynuli v modrobílém žhavém obláčku.

Omar Hawk litoval, že to muselo dojít tak daleko, ale nedalo se nic dělat. Vyskočil na chodbu. Proti jeho impulzní zbrani neměli netopýří muži co nasadit a rozutekli se.

Omar se rozběhl za nimi a táhl s sebou Luna. Lun se najednou vzepřel.

„Počkat!“ funěl. „To není správná cesta, Hawku.“

„Jak to víte?“

„Přivedli mě sem jinudy.“

Oxtorňan se pozorně rozhlédl.

„mě taky,“ přiznal. „Ale na tom teď nezáleží. Nějak se už na povrch dostaneme. Teď jenom musíme sledovat uprchlíky, jinak nám někde nastraží léčku.“

Běželi dál. Netopýří muže už ale nedohonili.

Najednou se Omar zastavil.

„Co je?“ ptal se Modulan., „Proč jste zůstal stát, Hawku?“

Omar se rezignovaně zasmál.

„Copak jste si nevšiml, že před námi stěny ustupují, ať běžíme na kteroukoliv stranu?“

Baar Lun se rozhlédl.

Byli v hale, která měla asi třicet metrů v průměru. Uvědomil si, že sem vběhli už před několika minutami. Měli už dávno být zase venku.

„je to psychická past,“ vysvětlil sklíčeně Omar. „Pokud nevěříte na zázraky, připravte se na to, že tu strávíme poslední hodiny svého života.“

6.

Perry Rhodan a Gucky byli zcela bez dechu, než vyšli do svrchní kopule lodi. CREST III nebyla stavěná pro pěší přesuny. Přepravu posádky normálně obstarávaly pohyblivé chodníky a antigravitační šachty. Obojí vypadlo, takže zbyla jen nouzová schodiště, a vyběhnout rychle skoro dva a půl tisíce metrů po úzkých schodech každý nedokáže.

Rhodan musel myšoba posledních pět set metrů nést. Teď se zrudlý opíral o stěnu a čekal, až se mu uklidní dech. Potom vzal Guckyho za ruku a vešli do polokulovité haly hvězdárny.

Obrazovky tu přirozeně také nefungovaly, ale byly tu dobré dalekohledy pro noční vidění. Perry Rhodan si k jednomu sedl.

„Kde jste viděli to světlo?“ zeptal se hlavního astronoma.

Zamířil dalekohled podle údajů a pak to uviděl sám. Nad jižním obzorem stoupal k obloze mohutný sloup energie. Oslnivé

blesky šlehalý až do kosmu a ztrácely se v rudě žhnoucím oblaku.

Rhodan se tak hluboce zamyslel, že ani neslyšel, když vešel Halut'an.

Na jeho příkaz běžely motory CRESTU III už půl hodiny na plný výkon. Přesto se loď nezvedla od země ani o centimetr.

Otočil se znovu k astronomovi.

„Měřili jste intenzitu toho jevu před pokusem a při něm?“

„Jistě, pane.“

„Řekněte mi hodnoty!“

Když se dozvěděl čísla, zarazil se. Icho Tolot to vyslovil za něj.

„Síla záření přesně odpovídá výdaji energie našich motorů, že .ano?“

Pobledlý Rhodan se k němu obrátil.

„Přesně tak. Můžeme se rozhodnout. Buď necháme motory běžet, dokud nespotřebujeme všechno atomové palivo, nebo je vypneme a budeme čekat, až to útočníka omrzí.“

„Ještě máme třetí možnost, šéfe!“ vypísl Gucky.

Perry Rhodan se na něj zamračil.

„Jestli je to nějaký špatný vtip...“

„Ale, Perry!“ protestoval Gucky. „V téhle situaci bych si přece nedovolil vtipkovat!“

„Dobrá, tak ven s tím!“

„Proč si nevezmeme vzducholod' a nezaletíme se podívat na ten sloup energie zblízka? Podle mého tam mají základnu ti banditi, kteří nám vypili proud.“

Rhodan se zamyslel.

„To bychom ovšem mohli udělat. Vzducholod' má naftový motor a obejde se bez elektřiny. Ale co si od toho slibuješ? S atomovými bombami nepořídíme, a základna bude jistě dobře opevněná. To na ni chceš útočit chemickými třaskavinami?“

Zmlkl, když nejistým krokem vešel John Marshall. Telepat byl vyčerpaný stejně jako před chvílí Perry Rhodan, ale v jeho očích hořel zvláštní svit. Snažil se promluvit, ale nedostávalo se mu dechu. Rhodan ho usadil do křesla a sklonil se k němu.

„Zachytil jsem... myšlenkový impulz. Létající bytosti... se mýlí. Chtějí... zničit Časovou stanici."

Rhodan trpělivě čekal, až mu to John Marshall byl schopen opakovat souvisle.

„Zachytil jsem nejasné myšlenkové impulzy létajících bytostí. Z nich vyplývá, že chtějí zničit časovou stanici Mistrů ostrovů. Oni se mýlí, pane! Myslí si, že jsme Tefrodi, kteří pracují pro Mistry ostrovů!"

Chvilí bylo ticho. První promluvil Icho Tolot.

„To je zcela logické. Pohnuli jsme se v čase o pět set let, a tím byli útočníci zcela zmatení, pokud jde o naši pravou identitu. Zřejmě už dávno měli v úmyslu zničit časovou stanici, ať z jakýchkoli důvodů. Naše smůla je, že jsme se sem dostali právě v rozhodujícím okamžiku."

„Ale pak je všechno v pořádku!" zvolal Gucky. „Stačí, když těm létajícím tvorům dáme vědět, kdo jsme. Jestli nemají rádi Mistry ostrovů, jsou to vlastně naši spojenci."

Perry Rhodan se ironicky usmál.

„Zapomínáš na jednu věc, maličký. Nemáme možnost se s létajícími tvory spojit. Vysílačky nefungují. Situace se stále zhoršuje. Mlha a déšť

brání naší obraně mířit, naproti tomu hadům, kořenům a světlušským nijak nevádí. A vůbec se neodvážuju pomyslet, jak se vede Atlanovi ve stanici. Už nedostává žádný přísun střeliva."

Přešel si přes neholenou bradu.

„ne, přece jen musíme vyrazit se vzducholodí. Snad bude možnost spojit se s létajícími tvory venku."

Icho Tolot souhlasil. Navíc dodal:

„Já půjdu do stanice. Třeba budu něco platný Atlanovým lidem. Přinejmenším se ode mě dozvědí, co podnikáme."

„Myslíte, že projdete přes ty hady, co plivou oheň?" zeptal se Marshall. „Můžete své tělo proměnit v terkonitovou ocel, ale ani ta neodolá jejich laserovým paprskům."

Tolot mávl rukou.

„Já ale umím utíkat rychleji než obyčejná ocel!" Dunivě se

zasmál.

Perry Rhodan a John Marshall se za obrem dívali.

„Doufejme, že ho zase uvidíme," prohodil Marshall.

Kolem Atlana štěkaly pušky a posílaly vysoce výbušné střely do řad hadů.

Atlan zvedl hlavu a opřel se o svou karabinu.

„Kupředu!" vykřikl.

Kryt palbou svých lidí se rozběhl proti hadím obludám, které ustupovaly. Za ním se zvedlo k útoku půl tuctu mužů.

V půli cesty zalehli a začali střílet. Umožnili tak ostatním, aby doběhli k nim. Dalším přískokem se dostali mezi sloupky rozdělovny. Na druhé straně se právě objevili další plazi jako čerstvé posily. Hodili na ně ruční granáty.

Po rozhořčeném boji útočící hady odrazili. Atlan dal povel k ústupu a spočítal munici. V poslední čtvrthodině jí spotřebovali dvě třetiny. Věděli, že už další nedostanou.

Atlan si lámal hlavu, proč už teleporteři neobstarávají přísun. Nevěřil, že by se něco mohlo stát lodi, i když byla bez proudu. CREST III považoval za nedobytnou pevnost.

Přeskočil barikádu z trosek, kterou vybudovali vojáci ve vchodu do strojovny. Byla to jedna ze tří kulatých hal měřících v průměru osm set metrů, které ležely v hloubce dvě stě dvacet metrů pod skalami severního pohoří. O padesát metrů níže bylo ještě dvanáct menších sálů. Tam byly dílny a laboratoře. Jenom jeden sál měl však velký strategický význam. Byl v něm obvyklý transmitter ve tvaru brány. Proto také byl přístup k tomuto sálu vždy volný. Sál hájil zvláštní oddíl, kterému velel major Redhorse.

„Už jsou tady!" vykřikl někdo pronikavě. Atlan se otočil. Byl to Marťan Son Hunha. Atlan na něj povzbudivě kývl.

ve spojovací chodbě se objevili první hadi. Dobře mířená střelba je zastavila. Pak se ale za obránci začala drolit půda. Všude vyrážely kořeny.

Arkonidan zbledl. Věděl, jak musí jeho vojáci šetřit municí. Teď se rozhodovali, zda zastavit útok hadů nebo kořenů. Na obojí neměli dost střeliva.

Dostal zoufalý nápad.

Když už jsou stejně ztracení, budou aspoň bojovat do konce, a to všemi prostředky.

Obrátil se ke svému pobočnickovi.

„Pozor, rozkaz! Předejte dál! Všichni spořádaně ustoupí do spodního patra. Obsadíme sklad materiálu a dílnu!”

Několik minut trvalo, než se rozkaz roznesl. Během té doby útoky i ztráty sílily. Přesto se ústup obešel bez paniky. Zraněné i mrtvé odnesli na nové pozice.

Když přišli do dílny, vydal Atlan nové rozkazy. Rozdělil vojáky na tři skupiny. Jedna skupina hlídala vchody, druhá vyráběla z prostředků v dílně primitivní praky a třetí jim přinášela materiál.

Trvalo to naštěstí skoro půl hodiny, než se plazi objevili i tady. Pak ale bylo jasné, jak malé vyhlídky mají na úspěšnou obranu. Při všem šetření jim munice nevystačí víc než na dvě nebo tři hodiny.

V této situaci došla zpráva, že spojení s majorem Redhorseem a jeho oddílem bylo přerušeno. Atlan dobře věděl, co to znamená. Malá skupina bude bez zajištění brzy vyhlazena.

A on jim nemůže pomoci.

„Hotovo!” vykřikl hlavní inženýr.

Kov cinkl o kov. Zaznělo syčení a stupňovalo se až k pronikavému vytí. Na podlaze velké haly se začalo nafukovat strakaté monstrum, které až dosud vypadalo jako obrovský ušpiněný koberec. Nadouvalo se a dostávalo tvar.

Perry Rhodan se rozhlédl po skupině třiceti mužů, která ho měla doprovázet na plavbě vzduchem k rovníku.

Jeden z mužů nestál v řadě, ale ani se to od něj nečekalo. Byl to Lemy Danger, Siganeč, zvláštní agent USO. Vedle něj stál jeho přítel Melbar Kasom a dával pozor, aby malého Sigance

náhodou někdo nepřišlápl.

Generál Danger byl necelých čtvrt metru vysoký a vážil ani ne kilogram. Člověk by řekl, že takový trpaslík může bojovat leda s mouchami. Ale to by byl omyl. Lemy měl bystrý rozum a rychlé reakce. Často mu pomáhalo v práci právě to, že byl malý.

Vzducholod' se plnila heliem. Mechanici horečně pracovali na výztužích z lehké oceli, které oba její trupy spojovaly. Trupy vypadaly jako dva obrovské doutníky. Byly pomalované maskovacími skvrnami.

Když byly trupy zcela nafouknuté, skončili i mechanici. Z velkého navijáku se odvinulo pár metrů lana a vzducholod' zvolna stoupala. Dvě stě mužů pod ni přitáhlo gondolu ve tvaru kapky. Byla třicet pět metrů dlouhá. Připevnili ji ke vzducholodi a pod ni zavěsili bomby.

Nic ve vzducholodi nebylo závislé na elektřině. Perry Rhodan se poučil ze zkušeností. Nebylo to poprvé, kdy se CREST III musela obejít bez proudu. Proto také měli s sebou vzducholod'.

„Vracíme se k pozemskému středověku," žertoval John Marshall.

Perry Rhodan se usmál.

„Asi máte na mysli zepelín, ale pomyslete také na to, že starý hrabě neměl naftové motory jako my. S takhle velkou vzducholodí by se dostal nanejvýš tisíc kilometrů daleko. My můžeme uletět skoro padesát tisíc kilometrů. To je určitý rozdíl."

John Marshall přikývl a se zájmem přihlížel, jak mechanici montují čtyři motory se čtyřlístými vrtulemi. Povzdychl si.

„Zepelín se ale nemusel potýkat se světluškami, kořeny, hady a létajícími lidmi. Bouřky nám dají zabrat. A pochybuju, že nás ty čtyři motory vynesou z tornáda."

„Když to nepůjde jinak, bouřkové oblasti se vyhneme."

„A v nejhorším seskočíme padákem, pane."

„No no!" napomenul ho Rhodan a v žertu mu pohrozil.

„Nevěděl jsem, že jste takový pesimista, Johne." Zasmál se.

„Padáky samozřejmě vezmeme s sebou, ale radši bych zahynul ve vzducholodi než se utopit v bažině nebo být bouří usmýkán k

smrti."

Odkášlal si.

„Ale... zatraceně! Proč pořád myslíme jen na potíže? Určitě to dokážeme, když budeme věřit ve vítězství!"

John Marshall na to nic neřekl. Spokojeně se pousmál. Jeho pesimistické poznámky účinkovaly. Vycítil u Rhodana určitou sklíčenost, a na tu bylo vždy nejlepším lékem nadsazovat potíže a vyvolat nesouhlas. Perry na to nakonec přijde, že ho John provokoval, ale nebude mu to mít za zlé. A John věděl až moc dobře, jaká tíha odpovědnosti spočívá na šéfových ramenou.

„Hej, rup!" zaznělo od vzducholodi. „Hej, rup!"

Marshall se otočil a uviděl skupinu šesti mužů, kteří se snažili otočit obrovskou klikou. Přispěchal jim na pomoc. Zašklebil se na něj zpocený obličej.

Znovu zazněl povel: „Hej, rup!"

Tentokrát klikou pohnuli.

Klika roztáčela motory, které měly dodat vrtulím požadovanou rychlost patnácti tisíc obrátek. Potem zalitý Marshall už nedoufal, že se jim někdy podaří nastartovat.

Vtom jim klika zůstala v rukou. Halou se rozlehlo ohlušující dunění. Dieselový motory naskočily.

„Pozor!" zavolal Rhodan. „Oddíl na palubu! Zaujměte místa! Startujeme za pět minut."

John Marshall se připojil k zástupu a prošel vchodem do gondoly jako poslední. Perry Rhodan se na něho usmál.

„Díky za to povzbuzení, Johnne."

Marshall zčervenál.

„Já jenom..."

Rhodan ho poplácal po rameni.

„My už se přece nějaký čas známe, vidíte? Jistě už víte, že takové žerty vděčně přijímám. Nemluvme už o tom. Doufám, že už nastoupil i Lemy Danger."

Melbar Kasom vystrčil mohutnou lebku.

„Možná spadl do některé trysky a utopil se v naftě, pane!"

Vzápětí vykřikl bolestí a přejel si rukou oči.
Perry Rhodan ucítil závan vzduchu a překvapeně se otočil.
Za ním se vznášel Lemy Danger na své vrtulce a držel v ruce sprej.

„Můj sprej se slzným plynem funguje pořád, tlust’ochu!“ křičel na Kasoma. „Ty sis myslel, že když můj paprskomet selhal jako všechny ostatní, můžeš si o mě otírat svou nevymáchanou hubu!“

Rhodana spíš udivilo, že funguje Sigancova vrtulka. Zeptal se na to.

„Žádný div,“ řekl Kasom, „na takovou titěrnou blechu potřebuje vrtulka tak málo energie, že se ani nedá odčerpát.“

Rhodan zavrtěl hlavou. To nebylo vysvětlení. Ted’ ale byly před nimi důležitější úkoly.

O pět minut později jim ručně otevřeli vrata. Vrtule vzducholodi se točily, hluk motorů sílil. Obrovské monstrum se majestátně vzneslo do noci, v níž se křížovaly blesky.

Podlaha zprůsvitněla, až docela zmizela.

Dvěma mužům polapeným do psychické léčky to aspoň tak připadalo.

Neztráceli klid jen proto, že jako dobří agenti byli připravení na nejrůznější triky.

Zdánlivě se vznášeli v prázdném prostoru, ale přitom věděli, že mají pod nohama pevnou podlahu.

Hawk jen na zlomek vteřiny odvrátil pozornost. Udělal to záměrně, aby léčku vyzkoušel. Hned se začal řídit do bezedné propasti. Protože na to byl připravený, podařilo se mu zdánlivý pád zastavit. Přesto byl teď asi o čtvrt metru níže než Lun. A pak se začaly stěny sunout ke středu.

Když byly na dosah, napráhl Omar paži a ohmatal hladkou chladnou plochu.

„Ošidná podoba,“ zamumlal.

„Jenom podoba?“ ptal se Modulan. „A co jestli jsou ty stěny skutečné?“

Oxtorňan se křečovitě usmál.

„Pak to jistě poznáme, Lune." Chvilí přemýšlel. „je možné, že máte pravdu. Ale pak je i možné, že máme pod sebou skutečnou propast."

„To je vyloučené, Hawku. Přece nejsme žádní telekineti. Nebo si opravdu myslíte, že bychom se dokázali vznášet nad propastí?"

Omar se neurčitě zašklebil.

„Vždyť jsem vám povídal, abyste se připravil na to, že tady strávíme poslední hodiny svého života. Dobrá psychická léčka není žádná legrace. Tak nebo tak jsme odsouzeni k smrti. Jak se máme zachránit před propastí, která neexistuje? Ale jestli je reálná, pak se roztříštíme na jejím dně."

„Tak zůstaneme stát!" navrhl Baar Lun.

Nadporučík zavrtěl hlavou. Měl s podobnými léčkami větší zkušenosti, i když je nezažil sám na sobě.

„To by nám nepomohlo, Lune. ne, my prostě odejdeme, a to skrz zeď!"

Zavřel oči a naznačil gesty Lunovi, aby všechno dělal po něm. Pak uskočil stranou proti blízké zdi. Na okamžik měl pocit, že se mu lámou všechny kosti v těle, ale pak vyvrávorál na druhou stranu za zeď.

Za ním se objevil Baar Lun s obličejem staženým bolestí.

Dokázali to.

Tím ale ještě nebyli z léčky venku. Kolem nich hned zase vypadalo všechno jako předtím.

„Půjdem zpátky," zašeptal Omar. „To je jediná možnost, jak se definitivně dostat ven."

Baar Lun se na něj zamyšleně podíval.

„Netopýří lidé nám nastraží novou past. Mohou předpokládat, co uděláme."

Hawk se tiše zasmál.

„Jenže já myslím, že uvazují logicky. Budou tedy předpokládat, že půjdeme dopředu, protože víme, že je máme za zády."

„Komplikované, ale logické," uznal Lun. „Tak dobrá. Pojd'me."

Ušli sotva padesát metrů, když před nimi náhle vyšlehla stěna plamenů.

„Musíme projít," řekl Omar. „Zapněte si kombinézu, já to udělám taky."

„To nemá smysl," namítl Modulan. „Netopýří lidé s tím jistě počítají. Za ohněm na nás určitě čeká teprve vlastní překvapení."

Oxtořňan pronikavě zahvízdal.

„Jsme tu zavření," doznal.

Věděl, že se z téhle pasti už nedostanou. Nepřítel zná o něco víc triků než on.

Znovu se začaly stěny sunout k sobě. Tentokrát byly do ruda rozžhavené. I kdyby nebyly skutečné, na podvědomí působily tak, že by se jich nikdo nedotkl.

Omar Hawk usilovně přemýšlel. Nenapadlo ho ale nic, co by jim pomohlo. Ano, kdyby tady měl Sherlocka! Okrill byl naprosto imunní vůči psychologickým hříčkám...

Jako by jeho myšlenky vyslaly nějaký signál, zdánlivé okolí rázem zmizelo. Změnu doprovázelo silné rachocení. Byli znovu ve skutečné hale o průměru třiceti metrů, kde to vonělo ozónem.

„Tady se někde přepálily pojistky," konstatoval Lun.

„Tohle vypadá spíš na Sherlocka," mručel Hawk. „Tak do toho! Vyrážíme. Zpátky k východu, jestli ho najdeme!"

Tentokrát se řídili podle toho, které průchody byly otevřené. Zavřené vchody nepoužívali, protože předpokládali, že by je tím netopýří muži chtěli oklamat jako poprvé.

Se žádným odporem se nesetkali. Omara to trochu udivovalo. Pak si ale řekl, že se netopýří muži nejspíš poučili z první porážky a nechtějí se už pouštět do otevřeného boje se svými dřívějšími zajatci.

Když ale došli do kontrolní místnosti, změnili svůj názor.

Uprostřed místnosti seděl okrill a poučil oči na rozrušené netopýří muže, kteří stáli kolem stěn a drželi v rukou zbraně. Obrazovky a kontrolní světla byly černé. Rozvodný pult ležel roztržštěný na podlaze.

To byla Sherlockova práce.

Omar Hawk se jenom divil, že netopýří muži nestříleli, i když jejich zbraně mohly okrilla kdykoliv ochromit.

Vypadalo to na novou léčku.

7.

Když dozněl rachot výbuchů, byla chodba před útočícím oddílem prázdná. Ale jen na několik vteřin.

Pak začali lézt nesčetní noví hadi z puklin proražených kořeny.

Do štěkotu karabin a výbuchů střel se vmísilo syčení laserových paprsků a pleskání skákajících hadů při dopadu.

Před Atlanem dopadl jeden z nestvůrných plazů. Arkonidan uchopil karabinu a stiskl spoušť.

Ale zaznělo jen slabé cvaknutí.

Došla munice!

Arkonidan zocelený v nesčetných bojích se nevzdal. Otočil zbraň a pažbou uhodil nestvůru do hlavy. Hada to překvapilo, ale nezranilo. Otřepal se a prackami zbraň odstrčil. Pak otevřel tlamu.

Atlan uviděl zuby a za nimi na horním patře výstupek podobný diamantu, který vyzařoval energii. Uskočil stranou.

Smrtící laserový paprsek projel těsně kolem něho.

V dalším okamžiku dopadla hlava nestvůry na zem.

Černovlasý voják zamával čepelí, kterou si ukoval, a zaútočil na dalšího hada. Zahynul ale zasažen žhavým paprskem.

Atlan si vzpomněl, že má ještě jeden ruční granát. Vytrhl ho od opasku a hodil vejčitý ocelový předmět do otevřené tlamy útočícího hada.

Vedle něj bojovali zoufalý boj ostatní muži útočného oddílu. Výstřelů ale stále ubývalo, až docela umlkly.

Vpředu na kraji chodby, asi sto metrů od nich, se vynořila vysoká postava Dona Redhorse. Major se předtím marně snažil se svou skupinou prorazit a teď se vracel zpět. Atlan si uvědomil že na něho nemůže čekat. Riskoval by tím životy zbytku svých lidí.

S těžkým srdcem dal povel k ústupu.

Ústup se změnil v neuspořádaný útěk s četnými ztrátami,

protože hadi už teď padali i z otvorů ve stropě. Prchající s narychlo vyrobenými sečnými a bodnými zbraněmi nic nezmohli proti laserovým paprskům.

Poslední čtyři muže ze třiceti zachránil příchod čtyřrukého obra. Icho Tolot se vrátil do chodby jako dělová koule. Žhavé paprsky nepálily jeho tělo proměněné v ocel.

Atlan si vzpomněl na Dona Redhorse, který snad stále ještě hájí místnost s transmitterem. Jak dlouho se může udržet?

Tolot mu podal zprávu o odletu Rhodana se vzducholodí. Arkonidan si od tohoto pokusu mnoho nesliboval. Litoval jen, že zemřou za takovýchto okolností, když přežili přesun do minulosti.

Vzducholod' putovala pod noční oblohou s dunícími motory. Nikdo

na ni neútočil, a brzy se ukázalo, proč. ve světle blesků zahlédla posádka tisíce létajících lidí, kteří nehybně seděli na stromech a zřejmě spali.

Stejný zvláštní úkaz bylo možné pozorovat už při startu vzducholodi v blízkosti CRESTU III. Bylo nepravděpodobné, že by během rozhodujícího boje létající lidé ze starého zvyku noc prospali. Snad pro to bylo nějaké fyzické nebo psychické vysvětlení. Posádce vzducholodi to ale bylo jenom vhod.

S příchodem nového dne se ovšem situace změnila.

Nejdřív musela vzducholod' vystoupat do výšky osmi tisíc metrů, aby se vyhnula tornádu. Pak uviděli asi sto kilometrů před sebou mohutné věže, z jejichž oblých kopulí vyrážely do vesmírného prostoru silné výboje.

Vzducholod' hned zamířila rovnou k nim.

Pak se ale objevili první létající lidé. Nadnášení teplými vzdušnými proudy kroužili kolem vzducholodi. Shodili na ni i několik pum, ale bez výsledku.

Létající lidé ale nestačili rychlosti vzducholodi a brzy odpadávali. Na několik minut byl od nich pokoj.

Za tu dobu stihli přesně změřit složení věží. Byly to napůl

krystalické, organicky vzrostlé bloky, tři sta mě tru vysoké a sto metrů v průměru. Napočítali jich tři tisíce. Vycházelo z nich ale do kosmu jen málo energie.

Zdálo se, že to potvrzuje teorii Icho Tolota.

Halut'an ještě na CRESTU III tvrdil, že neznámý nepřítel vyřadil z provozu časovou stanici tím, že ochromil její zásobování energií. To ovšem předpokládalo vodiče a zářiče, jejichž kapacita by odpovídala měniči sluneční energie ve stanici. Proti tomu byla zásoba energie v CRESTU III, která činila padesát milionů megawatů, naprosto zanedbatelná.

Perryho Rhodana vytrhl z úvah soustředěný útok létajících bytostí. Přilétali v malých skupinkách. Vždycky dva nebo tři nesli na lanech hada plivajícího oheň a dostávali se až do blízkosti vzducholodi. Obránci měli plné ruce práce, aby útoky odvrátili. Na straně nepřítelů byly obrovské ztráty, ale také vzducholod' byla několikrát zasažena. Gondola začala hořet a jen s velkou námahou byl oheň uhašen. Některé buňky nosných trupů popraskaly a helium vyprchalo. Přesto Perry Rhodan rozhodl, že se poleť dál.

Mutanti na palubě selhali stejně jako na CRESTU III. Jejich schopnosti létající tvorové nějak rušili.

Když byli asi padesát kilometrů od cíle, rozkázal Perry Rhodan, aby bylo odpáleno prvních dvanáct raket. Všechny zasáhly cíl a dvanáct věží bylo těžce poškozeno.

Mělo to ovšem velmi malý význam. Vzducholod' vezla jen sto dvacet raket. V nejlepším případě mohlo být vyřazeno sto dvacet věží ze tří tisíc. Zbytek věží by zcela stačil ochromit tucet takových lodí jako je CREST III.

V té chvíli si Perry Rhodan vzpomněl na drobnou příhodu před startem.

Poslal pro Lemyho Dagera.

Omar Hawk sebou trhl, když uslyšel vzdálený rachot a zvuk hlasů.

„Já to tušil, že vlezeme do další pasti!“ poznamenal.

Modulan i on si připravili zbraně a plížili se ke dveřím, zatímco okřill dál hlídal netopýří muže nebo oni jeho, to se nedalo přesně určit.

Když Omar opatrně vykoukl ze dveří, ke svému překvapení neviděl žádné útočící netopýří muže, ale jen tři červeně oblečené bytosti, které beze zbraní přicházely ke kontrolní místnosti.

Ještě se rozmýšlel, co udělá, když mu dolehl k uším slabý smích.

Omar vzhlédl, uviděl, že se ve vzduchu vznáší drobounká postava, a namířil na ni svou zbraň.

Zdalo se mu, že uslyšel tenký hlásek volat o pomoc, a zaváhal. Konečně porozuměl, co trpaslík volá.

„Nestřílet! Já jsem Lemy Danger, agent USO!"

„ne!" vydechl Baar Lun. „To přece není možné!"

Oba už samozřejmě o Lemym slyšeli, ale ještě se s ním nesetkali.

Oxtorňan se široce zašklebil.

„Vítejte na základně netopýřích mužů, generále!" zvolal.

„Bohužel vás musím požádat, abyste se někam schoval. Tamhle jdou tři z těch létajících tvorů přímo k nám."

Siganec zaletěl se svou bzučící vrtulkou k Hawkovi a přistál na jeho rozložitém rameni.

„Lemy Danger se nikdy neschovává před nebezpečím!" zaječel. „Kromě toho k nám ti tři nejdou s nepřátelskými úmysly. Nahnal jsem jim takový strach, že mě na kolenou prosili o milost."

Omar Hawk už slyšel, že malý generál rád nadsazuje. Přesto mu to podstatné uvěřil a ulehčeně si oddechl. Nejsou to tedy nepřátelé...

„Konečně pochopili," poznamenal Baar Lun. „Marně jsme se jim totiž snažili vysvětlit, že jsou na hrozném omylu. Jenže nám nechtěli věřit."

„V tom je právě síla osobnosti," odpověděl Lemy hrdě.

„Samozřejmě!" řekl někdo cizí tefrodsky. „Těch dvou velkých bojovníků jsme se museli bát, kdežto neškodný trpaslík pro nás

nepředstavoval žádnou hrozbu."

„No tohle!" zafuněl Lemy Omarovi do ucha. „Za to ho vlastnoručně zaškrťm!"

Omar si lépe prohlédl tři příchozí. Byli červeně oblečení, snad to byli vědci. Ničím jiným se od ostatních létajících lidí nelišili.

„je mi líto," ujal se znovu slova jejich mluvčí, „že jsme vás považovali za nepřátele. Ale přísahali jsme pomstu, a tak jsme si o všech cizincích mysleli, že jsou to pomocníci zla. Dlouho jsme čekali na tento den, bohužel vše dopadlo jinak, než jsme čekali." •

„Tak docela ne," řekl Omar. „Osádka časové stanice je mrtvá. Předběhli jsme vás, ale cíl vaší pomsty se naplnil."

Zaváhal a pak dodal:

„Ostatně, já se jmenuji Hawk!"

Baar Lun se také představil. Létající muž udal své jméno jako Gamola.

„je to Veslař," doplnil Lemy Danger. „Ti netopýří lidé, jak jim říkáte, Hawku, jsou potomci humanoidních Veslařů. Přetvořili se, aby mohli vykonat svou pomstu. Ale teď už je čas navázat kontakt s Velkým administrátorem. Gamolo!"

44

Veslař sklonil hlavu.

„Jsem připraven, generále Dangere. Stoupněte si mi na rameno."

„Jen když zaručíte, že vezmete mé přátele a to zvíře s sebou, Gamolo."

Veslař souhlasil. O půl hodiny později stoupal roj létajících bytostí k obloze. Na lanech nesli Omara, Baara a Sherlocka.

Vysoko nad nimi se objevil stříbrně zářící bod: vzducholod'.

Po setkání Rhodana s Gamolou vzducholod' zamířila zpátky k severu. Nebezpečí ještě nepominulo, rozhodně ne pro CREST III a posádku stanice. Veslaři neměli možnost vyrozumět své druhy, když okřill zničil jejich kontrolní stanici. Jediná možnost byla vyhlásit zastavení bojů přímo na místě.

Když se Omar a Lun rozhlédli ze vzducholodi, podivili se, že

jsou na zcela jiném konci planety, než si mysleli.

Gamola jim zdánlivý rozpor vysvětlil.

Když byli oba muži omráčeni, přenesli je Veslaři z ostrova i s kostrami Tankanů k rovníku. Stejně tak okrilla, kterého chytili o několik hodin později. Okrill dělal mrtvého, aby se dal zajmout, a jeho plán mu vyšel.

Když ho Veslaři zavřeli na své základně, vylomil dveře, našel kontrolní stanici a zničil ji. Tím pravděpodobně zachránil život svému pánovi i Modulanovi.

„Podle vašich zmínek jsem vyrozuměl," řekl Gamela Rhodanovi, „že máte na palubě také jednoho Veslaře. Něco už tedy o našem národě víte. My tady na Pigellu, jak naši planetě říkáte vy, jsme ale zvláštní skupina. Od nepaměti se zabýváme tajemstvím života a životními formami, genetickými kódy a jejich modulacemi. Proto nám říkají genoví manipulátoři."

„O vás mi ale Kalak nikdy nic neříkal!" přerušil ho Rhodan.

„To je přirozené." Gamola se trpce usmál. „Velký národ Veslařů vyvrhl genové manipulátory ze svého společenství. O našich tajemstvích se celá tisíciletí mluví jen šepem. Nikdo nás nepojmenuje, když nemusí. Připouštím, že nás nevyhnali a neumlčeli bez důvodu. V minulosti jsme na sebe uvalili velkou vinu. Vtělené zlo, které jmenujete Mistři ostrovů, nás přinutilo, abychom mu sloužili. Měli jsme měnit nebezpečné rasy nebo i takové, které by v budoucnosti mohly být nebezpečné. Humanoidní bytosti jsme proměnili v rostliny nebo ve zvířata, nebo v bezduché tvory. Na jiných planetách jsme pěstovali živé tvory přizpůsobené určitému účelu. Některé naše dílenské plošiny operovaly přímo v území vtěleného zla a byly tam pověřovány tajnými úkoly."

„Přímo v území Mistrů?" zeptal se rychle Rhodan. „Můžete mi říct, kde to bylo?"

„Bohužel nemohu. Nikdo, kdo nebyl povolán přímo k nim, neví, kde je jejich území. A z vyvolených se nikdo nevrátil."

„Nejspíš je zabili, když vykonali práci," hádal John Marshall.

„Pravděpodobně," přikývl smutně Gamola.

Na několik minut se odmlčel, pravděpodobně pohroužen do neveselých myšlenek. Pak pokračoval ve svém vyprávění.

„Také my, kteří jsme neprováděli vysloveně tajné práce, jsme časem byli vtělenému zlu nepohodlní. Tihle Mistři viděli, jaké máme úspěchy v modulování genů, a možná si řekli, že by nás jednoho dne mohlo napadnout přeměnit i je samotné. Přenesli nás do minulosti a nechali naši plošinu obíhat tuto planetu. Posádka časové stanice nás hlídala. To jsme ale dlouho nesnesli. Krátce po svém příchodu sem jsme zničili stanici a přistáli na planetě. Abychom se vyhnuli pronásledování, vzali jsme s sebou jen nejnutnější přístroje a ukryli se do podzemních jeskyní, které jsme postupně rozšířili. Tam

jsme začali zkoumat zdejší flóru a faunu a vyvinuli jsme nové druhy. Neměli jsme žádné atomové elektrárny ani atomové zbraně, žádné továrny na potraviny a oděvy. Největší oběť přinesli naši předkové, když proměnili své vlastní geny. Proto vypadáme tak, jak nás vidíte.”

Unaveně domluvil. Rhodan uvažoval, co by se stalo v případě, že by se CREST III neposunula v čase o pět set let. Tím právě vzniklo nedorozumění. Veslaři se domnívali, že CREST III přiletěla vystřídat posádku stanice.

Povzdechl si.

je ve vesmíru vůbec něco, co by Mistři ostrovů zločinně neovlivnili?

Omar Hawk nastoupil do pozorovatelny na zádi ohořelé gondoly. Byl rád, že se může nadýchat čerstvého vzduchu. Sherlock ležel vedle něj a spokojeně odfrkoval.

Tajemství planety džunglí bylo objasněno. Za několik hodin přistane vzducholod' vedle CRESTU III. Gamola se postará, aby boje skončily a zavládl mír.

Klid ale nepotrvá dlouho. Lod' a její posádka se musí zase dostat zpátky do reálného času!

Oxtorián udiveně zvedl hlavu, když okřill tiše zakňučel.

Hrozí ještě nějaké nebezpečí?

Vyklonil se přes okraj zádi a zrakem pátral v hloubce. Zdola se blížil nepatrný tmavý bod.

Omar Hawk zvedl zbraň a zamířil.

O půl minuty později paprskomet zase spustil, aniž vystřelil.

Malá opička s koženými křídly přistála a důvěřivě mu sedla na ruku.

„Hyjé, Hawku, hyjé!" vřeštěla spokojeně.

„Cicero!" vyhrkl Omar překvapeně.

„To je Cicero, to je Cicero!" Opička přeskočila Sherlockovi na hlavu. Okrill hlasitě zafrkal.

„No tohle!" podivil se Hawk. „Mám strach, že tě budu muset vzít s sebou, když jsi tak přítulná."

„Hyjé!" zavolal Cicero. „Běž, stará!"